

Filipovo Evangelium

Redigoval a komentářem
opatřil Vladimír Antonov

Z ruského originálu
přeložila Jiřina Broučková

Apokryfické (tj. nezařazené do Nového Zákona) Evangelium osobního učedníka Ježíše Krista, Apoštola Filipa, nalezené až v roce 1945 archeology v Egyptě, obsahuje důležitou informaci, sdělenou Filipovi Ježíšem Kristem.

Týká se nejvyšších meditačních technik, přivádějících duchovního praktikanta do Příbytku Boha Otce, označovaného Filipem jako «Svatební Palác». V Evangeliu se umělecky prolínají dvě linie výkladu: linie sexuální lásky mezi lidmi — a linie nejvyšší lásky k Bohu, přičemž první je chápána jako předobraz druhé.

Evangelium je napsáno vysoce uměleckým jazykem, je vytvořeno na způsob podobenství.

Do současné doby toto Evangelium ruskojazyčnému čtenáři nebylo známo. Tři jeho předchozí vydání, zařazená do tematických sborníků, byla připravována překladateli, kteří sami nechápali smysl textu. Udělali pouze pokusy «doslovného» překladu, které se ve výsledku ukázaly jako nesrozumitelné soubory vzájemně nesouvisejících slov.

Práce na přípravě tohoto vydání byla provedena na žádost a za osobní účasti Autora Evangelia. Prototypem této verze překladu jsou vydání [45,62]. Drobným písmem jsou k textu Evangelia přidány komentáře.

* * *

1. Žid plodí Žida, a ten může být nazván prozelytou. Ale prozelyta nemůže zplodit prozelytu.

Ti, Kdo přišli z Pravdy, jsou takoví od samého počátku. A Oni plodí druhé Lidi Pravdy, ti posledně jmenovaní se už musejí jen narodit (v Ní).

Prozelyta je ten, kdo přijal víru.

Přicházející z Pravdy jsou Přicházející z Příbytku Boha Otce. Oni jsou schopni provést do něho Svoje učedníky, umožnit jim «narodit se» v něm.

2. Otok může doufat jenom v to, že se stane svobodným. Nemůže počítat s dědictvím po svém pánovi.

Ale Syn je nejen Synem, ale i Spolumajitelem jmění Otce.

Syn Boha Otce, jsoucí jedné Podstaty s Ním, je Spolumajitelem Jeho jmění.

3. Existují ti, kdo dědí pomíjivé. Oni sami patří rozkladu, a proto také dědí to, co se rozkládá.

Ale Ti, Kdo dědí Nepomíjivé, jsou sami nepomíjiví. Stávají se majiteli Nepomíjivého, i pomíjivého.

Lidé rozkladu (ve skutečnosti) nedědí nic. Neboť co může zdědit zpráchnivělý člověk?

Jestliže ten, kdo opustil tělo, zdědil Život Pravý — znamená to, že On není mrtvý, ale bude žít.

Ten, Kdo dosáhl Otce díky úsilím o sebezdokonalování, získává po smrti svého těla Život Pravý. On se stává Spolumajitelem s Otcem — jak v Nebeském, tak i na Zemi.

4. Ale pohan neumírá vůbec, protože on nikdy (dopřavdy) ani nežil. Proto také nemá smysl mluvit o jeho smrti.

Ten, Kdo přijal Pravdu, začal žít. Při tom mu hrozí, že zemře: vždyť přece žije.

Zemřít — v daném kontextu — označuje sejít s Cesty k Otcí. To je duchovní smrt.

5. Ode dne, kdy se vtělil Ježíš, přišlo štěstí, ožila města, smrt odstoupila.

6. Dokud jsme byli židy, každý z nás měl jenom matku. Ale od té doby, kdy jsme se stali křesťany, máme Otce i matku.

V židovské tradici byl Bůh nazýván Otcem. A Ježíš Svým následovníkům doporučil, aby nazývali Otcem pouze Boha Otce, a ne pozemského rodiče.

Filip říká, že praví následovníci Krista teď získali pravého Otce.

7. Ti, kdo sejí v zimě, sklízí úrodu v létě.

Zima — to je světské. Ale léto je jiný eon. Budeme sít v zimě na Zemi, aby v létě byla úroda!

Proto nemáme Boha prosit kvůli zimě: vždyť po zimě je léto.

Jestliže se někdo pokouší získat úrodu v zimě — on nesklidí úrodu, ale jenom vytrhá výhonky.

V jižních šířkách sejí v zimě, a ne na jaře, jako u nás.

Řeckým slovem «eony» se označují prostorové dimenze; mezi nimiž jsou ty, které jsou nazývány peklem, rájem, Příbytkem Boha Otce.

«V zimě», tj. dokud jsme na Zemi, musíme pracovat, abychom «v létě» byli v dostatku a blaženosti vyšších eonů.

8. Kdo tak nebude postupovat — nesklidí úrodu. On, ještě navíc, nejenže nesklidí úrodu, ale i v sobotu se jeho síla ukáže jako nemohoucí.

Kdo nebude horlivě pracovat na sebezdokonalování v průběhu celého vtělení — nezíská pro sebe žádné dobré plody po jeho skončení.

Filip symbolizuje lhůtu, vyhrazenou pro tuto práci, obrazy «zimy» nebo «pracovního týdne»; poté nastupuje čas odpočinku — «léto», «sobota» (sobota je u židů dnem odpočinku).

9. Kristus přišel «vykoupit» některé: osvobodit, spasit. On «vykoupil» ty, kdo byli cizí, udělal je Svými.

A On poté oddělil Svoje — ty, které vykoupil ze Své vůle.

On předurčil Sebe (na cestu obětavého sloužení) tehdy, kdy si Sám přál — a ne až tehdy, kdy se odhalil lidem, ale On Se předurčil ode dne Stvoření Světa.

On byl vtělen, a On — když Sám chtěl — potom Sám Sebe odstranil. On přebýval mezi loupežníky, a zmocnili se Ho jako zajatce. On osvobodil sebe, a zachránil také ty, kteří byli v tomto světě považováni jak za dobré, tak i za špatné.

10. Světlo i tma, život i smrt, pravé i levé jsou bratři jeden druhého; jsou neoddelitelní jeden od druhého (ve světských lidech). A proto mezi nimi — i dobří nejsou dobří, i špatní nejsou špatní, a jejich život není život, a jejich smrt není smrt.

Takže každý musí začít tím, aby si tohle všechno v sobě utřídil.

A ti, kdo se odtrhli od světského, se stávají celistvými, věčnými.

Člověk, který se vydá na duchovní Cestu, v sobě musí oddělit pravé, věčné, cenné pro život ve vyšších eonech — od falešného, náležejícího jenom tomuto světu. Poté je zapotřebí pěstovat v sobě to první a zbavovat se druhého.

Ti, kdo to kompletně vykonali, se stávají věčnými v Božských eonech.

11. Význam, který se přikládá věcem pozemským, je velké zbloudění. Neboť ony odvádějí myšlenky od Toho, Kdo je neměnný, — k tomu, co je přechodné. A pak dokonce i ten, kdo slyší o Bohu, nechápe (pod tímto slovem) Neměnného, ale přemýšlí o přechodném. Stejně tak je to i se slovy «Otec», «Syn», «Duch Svatý», «Život», «Světlo», «Vzkříšení», «Církev» — lidé nepoznávají Neměnného, ale přemýšlejí o přechodném, pokud už předtím Neměnné nepoznali (vlastní duchovní zkušeností). Světské lidi ta slova jenom klamou.

Ale pokud by ti lidé pobývali v (Božských) eonech — nepronášeli by ta slova uprostřed světských starostí a věcí. Protože tyto pojmy mají vztah k (Božským) eonům.

Tak i v naší zemi v současnosti mnozí používají výkřik «Pane Bože!» jako nadávky, v těch samých situacích, kdy druzí právě tak, jako oni, používají vulgarizmy.

A Boha Otce, který je Vesmírným Oceánem Prvotního Vědomí, začali kreslit na ikonách v podobě stařečka na obláčku.

A Kdo je to Svatý Duch — to stěží chápou i mnozí «pastýři», o jejichž «ovečkách» už ani nemluvě.

A pod slovem «život» většina «věřících», stejně jako ateisté, chápou jenom život v těle, a oplakávají ty, kdo opustili tělo; litují je...

12. Jedinečné jméno se uprostřed světského nepronáší — je to jméno, kterým Otec vyznamenává Syna. Ono je nade vše. Ono je Otec. Syn by to jméno neobdržel, pokud by se nestal Otcem.

Ti, Kdo nosí to jméno, to vědí, ale nemluví o tom. A ti, kdo to jméno nemají, si to o Nich nedomyšlejí.

Pojmenování se ve světě zrodila kvůli tomu, že není možné poznat Pravdu bez nich.

Pravda je jediná, ale Ona je představována Množstvím¹. Je to kvůli nám: abychom byli přivedeni k poznání Jediného přes lásku k Množství.

Lidé, kteří osobně nepoznali Otce, nejsou schopni uvidět a poznat ani Syna. A jestliže se Syn pokusí s nimi mluvit o Svojí sounáležitosti s Otcem — takoví lidé se na Něho jen rozzlobí.

13. Pozemští vládcové si přáli lidi oklamat; protože chápali, že lidé jsou jednoho původu s tím, co je skutečně důstojné. A tak vzali význačné názvy a dali je špatným věcem — aby touto cestou lidi oklamali a připoutali je ke špatnému. A teď ti pozemští vládcové, jakoby z milosti, doporučují lidem, aby se vyhýbali «špatnému» a Inuli k «dobrému» — těm lidem, kteří se s nimi znají. Ti pozemští vládcové se snaží udělat z lidí, předtím svobodných, otroky navěky.

14. Existují síly, které dávají člověku (vládu), a nepřejí si ho přitom spasit. Ony to dělají, (aby si ho podrobily).

Člověk, který se chtěl spasit, přinášel obětiny. Ale, pokud je člověk rozumný, pak (jasně chápe, že) obětiny nejsou nutné a zvířata není třeba «bohům» obětovat . Ve skutečnosti ti, kdo předkládali zvířata jako oběť, jim jsou sami podobní (úrovni rozvoje)...

Když se obětování vykonávalo, pak (byla zvířata předkládána «bohům»). Ačkoliv byla nabízena živá, ale umírala.

Ale když se člověk Bohu nabízí mrtvý, (pak, opravdu,) bude žít.

Tady si zaslouží komentovat poslední odstavec.

Jde o to, že člověk přece není tělo. On je vědomí, duše. Proto není správné říkat, že je člověk mrtvý, jestliže zemřelo jeho tělo: zemřelo konkrétně tělo, ale sám člověk — ne.

Také můžeme mluvit o smrti člověka (jako duše, tj. duchovní mrtvosti) v tom smyslu, který vkládal v tato slova Ježíš, když říkal: «Pojď za Mnou a nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé!» (Mt 8:22; L 9:60).

Ale v tomto úryvku Svého Evangelia měl Filip na mysli jinou «smrt» — smrt nižšího individuálního «já» člověka, kterou se rozumí realizace jeho Vyššího «Já», tj. Splynutí rozvinutým vědomím s Tvůrcem. Takový Člověk získává Život Věčný v Příbytku Tvůrce ve Splynutí s Ním.

15. Před příchodem Krista nebylo pokrmu Nebeského. Bylo to, jako v ráji u Adama: tam bylo mnoho stromů — pokrmu pro zvířata, ale nebylo zrna — pokrmu pro lidi. A člověk se živil tím samým jídlem, jako zvířata.

Ale když přišel Kristus — Dokonalý člověk — přinesl Pokrm z Nebes, aby se lidé živilí lidským jídlem.

Lidé bez pravdivých vědomostí o svém předurčení a Cestě, žijí životem plně srovnatelným se životem zvířat. Ale Bůh dal prostřednictvím Krista lidem duchovní pokrm, hodný lidí.

---

¹ Mluvíme o «Jediném (Jednotném) My» — Souhrnu Všech Dokonalých, kteří se vlili do Prvotního Vědomí a představují Jeho Podstatu.

16. Pozemští vládcové si mysleli, že to, co dělali, dělali svou vládou a ze své vůle. Ale ve skutečnosti to všechno potají vykonával Svatý Duch jejich prostřednictvím — vykonával to tak, jak On Sám považoval za potřebné.

Ale také i opravdové poznání — to, které existovalo prvopočátečně, Oni všude rozsévají. A mnozí lidé ho vidí, když ho rozsévají, ale jen nemnozí si na něj vzpomínají v čase sklizně.

Svatý Duch řídí, když je třeba, konání lidí. Ale oni to obvykle ani netuší.

Konkrétně, On — prostřednictvím špatných lidí — vytváří druhým lidem potíže v podobě pokušení, lákadel, například takových jako falešné doktríny. Ale dělá to kvůli napomáhání intelektuálnímu rozvoji vtělených lidí. Vždyť oni sem byli posláni se učit, a ne jenom žít.

Smysl našich životů na Zemi je v našem zdokonalování, které se musí dít ve třech základních směrech: intelektuálním, etickém a psychoenergetickém. A naším Učitelem je Bůh.

Snaživí žáci, když tu Školu ukončí, jsou zváni, pokud se stali toho hodnými, Otcem do Jeho Příbytku, aby se tam s Ním sjednotili navěky.

Ale neprospívající žáci zůstávají věčnými «repetenty», otroky tohoto světa.

Čas «sklizně» je «konec světa»: Škola se vyprazdňuje, důstojní se stěhují do Příbytku Otce, a obohacují Ho Sebou; ale údělem ostatních je «tma vnější»: rozpad, smrt duší.

... Použití zájmena «Oni» ve vztahu ke Svatému Duchu si zaslouží zvláštní komentář. Není to chyba: Svatý Duch je opravdu souhrn mnoha bývalých lidí, kteří ve svém zdokonalování dosáhli práva přebývání v Nejvyšších eonech.

17. Někteří říkali, že Marie počala od Ducha Svatého. Oni blouzí. Nevědí, co mluví. Cožpak se někdy stalo, aby žena počala od ženy?

Marie je současně i neposkvrněnost, která nebyla znesvěcena násilím.

Ona je velké pokušení pro Židy — jak pro kazatele, tak i pro jejich posluchače.

Její neposkvrněnost, která nebyla zneuctěna násilím, je čistá. Ale poskvrnili se silní (prostřednictvím svojí fantazie).

A Pán (Ježíš Kristus) by neřekl: «Můj Otec, Který je na Nebesích» — pokud by neměl druhého otce. Ale řekl by prostě: «Můj Otec».

V jazyce, ve kterém bylo Evangelium napsáno, je Svatý Duch ženského rodu. To bylo také podkladem pro Filipovu ironii na začátku úryvku.

18. Pán řekl učedníkům: «Vejděte do Domu Otce. A v Otcově Domě si nic neberte a nevynášejte to ven.»

Poslední fráze je Ježíšův žert. Protože v «Domě Otce» — nejvyšším eonu — nejsou žádné materiální předměty, které by bylo možné odnést, jako z domu pozemského otce.

Ale vejít do Příbytku Nebeského Otce a usídlit se v něm navždy je Cílem evoluce každého člověka.

19. Ježíš je lidské jméno. Kristus je hodnota. Proto jméno Kristus nemá obdobu v dalších jazycích; prostě Ho pojmenovali Ježíšem.

Kristus — v syrštině zní jako Mesiáš; ale Kristus je slovo řecké. Všechny ostatní jazyky mají také takové slovo — každý ve své výslovnosti.

Nazarejský — znamená «Přicházející z Pravdy».

Kristus není Ježíšovo příjmení, jak si myslí spousta věřících v Rusku. Kristus je Ten, kdo nejdříve dosáhl Příbytku Otce, stal se Jeho Částí, a poté se zjevil na Zemi jako Božský Učitel, uchovávajíc si sounáležitost s Otcem.

Kristus, Mesiáš, Avatár — to všechno jsou jenom různá vyjádření jednoho a toho samého jevu v různých pozemských jazycích.

Ježíš Kristus byl jen jeden, ale za celou historii života lidí na Zemi bylo takových Kristů mnoho. Ježíš byl jediným a prvním Kristem jenom pro ty lidi, se kterými se bezprostředně stýkal během Svého pozemského života.

20. Kristus má v Sobě lidské, i andělské, i ještě tajnější, i Otce.

V Janově Evangeliu jsou uvedena Ježíšova slova, kde On Sám Sebe srovnává s vinnou révou: její kmen je nad povrchem Země, ale kořen vychází z Příbytku Otce. Protože je Svým Vědomím všude přítomen, může hodnověrně vyprávět lidem o nejvyšších eonech a představovat Otce v materiálním světě.

21. Ti, kdo říkají, že Pán nejprve zemřel, a potom byl vzkříšen — bloudí. Protože On byl na počátku vzkříšen a až potom zemřel (tělem).

Jestliže už někdo dosáhl Vzkříšení — On nezemře. Vždyť Bůh je živý a bude živý stále.

Opravdové Vzkříšení je Vzkříšení v nejvyšších eonech, a vůbec ne ve světě hmoty. Ježíš toho dosáhl už dávno, a On přišel na Zemi jako Část Boha Otce.

Ten, Kdo prošel Cestou ke Splnutí s Bohem Otcem, — dosáhl opravdové nesmrtnosti. Když zemře tělem, je okamžitě vzkříšen v eonu Otce ve Splnutí s Ním.

Ale Ježíš pro vtělené lidi «vstával z mrtvých» i v tomto světě, když si pokaždé materializoval nové tělo. To Mu umožňovala dělat Jeho Božská Síla.

22. Předměty velké hodnoty se ve velké nádobě neukrývají, ale často se nesmírné poklady nacházejí v nádobě haléřové ceny. Podobně je tomu i s duší: i když má velkou hodnotu, nachází se v opovržením hodném těle.

V představách ateistů, ale také i většiny těch, kdo se v současnosti nazývají křesťany, je člověk tělo.

Ale ve skutečnosti je duše, vědomí. A tělo je jenom jeho dočasná schránka, která je mu dána pro to, aby mohl absolvovat nejnovější kurz výuky ve Škole, nacházející se v materiálním světě.

Vtělené stavy lidí jsou obvykle mnohem kratší úseky jejich životů ve srovnání se stavy nevtělenými.

Ale rozvoj člověka může probíhat pouze ve vtěleném stavu, k tomu jsou také vtělení potřebná, a kvůli tomu také Bůh vytváří materiální světy.

Jedná se o to, že tělo je «továrna» na transformaci energií. V něm se energie, pocházející především z obvyklé materiální potravy, může stát energií vědomí, duše.

Právě zásluhou toho mohou probíhat procesy kvalitativního i kvantitativního růstu individuálního vědomí.

23. Existují lidé, kteří se bojí být vzkříšeni nazí. Je to proto, že si přejí být vzkříšeni v těle. A oni nechápou, že ti, kdo nosí tělo, jsou právě ti obnažení (před duchy a před Bohem).

Ale ti, kdo se svléknou (z těla), aby se stali obnaženými (tj. «nahými» dušemi), — ti už obnažení nejsou.

Ani tělo, ani krev nemůžou vejít do Příbytku Božího.

Takže, jaké je to, co nevejde? Je to — to, co je na nás.

A jaké je to, co vejde? Je to — to, co v nás náleží Ježíši a Jeho Krvi.

Proto On říká: «Ten, kdo nebude jíst Moje Tělo a pít Mou Krev, — ten v sobě nebude mít život (pravý)».

Co je Jeho Tělo? — Logos. A Jeho Krev — Duch Svátý. Ten, kdo Toto získal, ten má pravé jídlo, pití i oděv. A já nesouhlasím, jestliže někdo bude říkat, že přece Toto Tělo nevstane z mrtvých.

Takže, lidé to popletli. Pokud říkáš, že Tělo nevstane z mrtvých, pak mi řekni, abych tě mohl považovat za rozumného: co tedy potom bude vzkříšeno?

Raději říkej, že Duch je to Tělo, a také Světlo je to Tělo. A Logos — On také je to Tělo. Čili, všechno, co jsi jmenoval, je to Tělo. A je třeba se znovu narodit právě v tom Těle, poněvadž je všechno v Něm.

V této pasáži Filip používá «hru slov», charakteristickou pro Evangelia, jako techniku, stimulující činnost mysli čtenáře.

Pasáž začíná tématem strachu být vzkříšen neoblečený. Filip se takové stydlivosti vysmívá: vždyť stud za obnaženost svého těla — obecně vůbec není významný etický zákon, ale všeho všudy norma morálky určitých skupin lidí, vtělených na Zemi. Takové «normy chování» v nejvyšších eonech neexistují.

A pohlaví ani Bůh, a také duchové, ve skutečnosti nemají: vždyť pohlaví je vlastní tělu. Vědomí jakékoli úrovně rozvoje je energie, existující v těch či oněch konkrétních eonech.

Individuální Vědomí v Příbytku Tvůrce přebývají ve vzájemné rozplynutosti, vytvářejí jeden Celek. Ačkoliv se mohou znovu extrahovat do osobností pro vyplňování konkrétních úkolů ve Stvoření.

Duchové si zachovávají svoji oddělenost, a také i podobu a sklony, na které si přivykli v posledním vtělení. Ale mohou se i prostě přeměnit ve shluk energie, a při kontaktu se vtělenými lidmi také přijímat cizí podobu.

Bůh a duchové slyší nejen slova, která pronášíme, ale i naše myšlenky, dokonce i ty «nejtajnější».

Oni také vidí všechno, a ve všech detailech, co se děje ve světě hmoty. Nejen oděv, pod který ukrýváme svoje těla, ale dokonce i všechny vnitřnosti našich těl jsou absolutně odhalené pohledu kterékoliv nevtělené bytosti.

Ale vtělení lidé to obvykle nevědí a nezpozorují, ale i kdyby to věděli a pozorovali — stejně nemají šanci ukryt svoji nahotu. My jsme nazí před veškerým Oceánem nevtěleného vesmírného Vědomí a spoustou individuálních vědomí. Jsme všem na očích. Oni nás důkladně prohlízejí, obdivují nebo soucítí, respektují nás nebo si z nás dělají legraci, milují nás nebo nenávidí, opovrhují námi, předvídají naše budoucí muka... A my to nevíme, ale i kdybychom to věděli — je to jedno, nemáme se kam podít, kam se schovat...

... Dále Filip přechází k posouzení toho, co Ježíš alegoricky nazval Svým Tělem a Krví.

Ježíš-«Réva», poté co se vtělil do těla, «natáhl» část Sebe-Vědomí z eonu Otce — do světa hmoty. A On vysvětloval učedníkům, že Cesta k Otci pro ně spočívá v přeměně sama sebe právě v takové «Révy», jenom ale, že musejí růst opačným směrem ve srovnání s Ježíšem: ne od Otce — ke hmotě, ale od hmoty — k Otci.

Ten, kdo dorůstá svými «kořeny» do Příbytku Otce a splývá tam s Ním v objetích Lásky, — Ten se i Sám časem stává Kristem.

Aby člověk tuto Cestu prošel, musí se «živit» tou «potravou», kterou jsou připraveni mu poskytnout z eonů Svatého Ducha a Otce. Je to «potrava» Božského vědění. Ale Logos (tj. «Hovořící») je Ten, Kdo přináší to vědění.

Ten, kdo se rodí ještě za života svého materiálního těla v nejvyšších eonech a pěstuje v nich vlastní Božské «Tělo», je pravým následovníkem Krista, pravým křesťanem, který se stává Kristem. Po smrti těla je On opravdu vzkříšen. Dosáhl nesmrtelnosti a zaručeně už nezahyne ani při «konci světa».

24. V tomto světě se lidé ve společnosti určují podle oblečení.

Ale v Království Nebeském mají oděvy vyvolených Ti, Kdo se oděli Potokem a Ohněm, Kteří se očistili.

Potok je pohyb Vědomí Svatého Ducha, který u těch, kdo pronikli do Jeho eonů, vyvolává asociaci ponoření do kosmické řeky Živého Božského Vědomí. Různé varianty této meditace se nazývají Latihan a Pranáva (podrobněji viz v [7]). A to je opravdový křest Svatým Duchem. Jak vidíme, vůbec to není podobné tomu, co chápou jako křest v různých sektách.

Svatý Duch prostupuje všechny vrstvy mnohorozměrného Stvoření. Projevování Svatého Ducha nad povrchem Země může asociovat Potok. Uvnitř planety jej Filip označuje jako Světlo. Druhé Jeho Projevení je Oheň. A Dokonalé Světlo — Bůh Otec v Jeho Příbytku — Svatebním Paláci.

Křest postupně v každé z těchto vrstev poskytuje aktuální etapy očištění a zjemnění vědomí duchovního praktikanta.

25. Obvykle se zjevné poznává prostřednictvím zjevného, a tajné prostřednictvím tajného. Ale v některých případech je tajné symbolizováno prostřednictvím obrazů zjevného.

Tak vzniká obraz vody v Potoku a obraz ohně při požehnání (Otce).

26. Ježíš si podmaňoval srdce lidí, a přitom neodhaloval Svoji Podstatu. On se před každým odhaloval natolik, kolik dotyčný mohl pochopit. Dělal to takhle: před velkými se ukazoval velkým, a před malými — malým, před anděly — andělem, a před lidmi — jako člověk. A při tom byla Jeho Božskost skryta přede všemi. Někteří, když Ho viděli, si mysleli, že prostě vidí sobě rovného.

Ale když se On odhalil Svým učedníkům ve vsí slávě na hoře — v tom okamžiku už nebyl malý, ale skutečně Veliký. Ale předtím udělal Svoje učedníky natolik velkými, aby dokázali uvidět Jeho Velikost.

Toho dne, když děkoval Otci, pronesl: «Ó Ty, Který jsi sjednotil Svou Dokonalost a Světlo s Duchem Svatým! Sjednot' i nás s andělskými obrazy!»

V posledních Ježíšových slovech je žertovná «hra slov». Její smysl je takový: «Udělej to tak, aby učedníci začali konečně vypadat jako andělé!» V těchto

Ježíšových slovech se skrývá zármutek, že Mu ani mnozí z Jeho nejbližších učedníků nebyli schopni porozumět.

Jedna ze zvláštností lidského vývoje spočívá v tom, že duše, vtělované Bohem do lidských těl, mají velice různý věk, který vůbec nekoreluje s věkem těl. Právě na tom především (a jen ve značně menší míře — na věku těla, charakteru výchovy, získaném vzdělání atd.) závisí schopnost konkrétních lidí k vnímání informace určitého stupně složitosti. A lidé dospívají právě v řadě mnoha vtělení, o čemž také mluvil Ježíš a apoštolové.

Moudrost učitele se projevuje hlavně v tom, že pomáhá konkrétním lidem s přihlédnutím k jejich věkovým zvláštnostem a schopnostem chápání, zejména jim nedává složité, pro ně nepřiměřené informace.

Duchovní Cesta je jakési schodiště, skládající se z mnoha stupínků. A každému z žáků je třeba pomáhat vystupovat na další stupeň, stupínek po stupínku, a ne jim ukládat, aby skákali nahoru přes celá schodišťová patra.

27. Neopovrhujte Beránkem: bez Něho není možné uzříť Bránu. A nikdo nemůže zamířit ke Králi, když zůstane «obnažený».

«Obětovaný Beránek» — to je Ježíš, Který šel na Svoji smrt ukřižováním kvůli tomu, aby vědomosti, které zanechal, zachraňovaly lidi před peklem.

Druhá fráze této pasáže je pokračováním pasáže 23. «Obnažený» — je ten, kdo se předvádí na povrchu Země ve svém materiálním těle, ztotožňuje se s ním a myslí si, že to, co dělá v tajnosti před druhými vtělenými, zůstane tajné pro všechny. Ale ve skutečnosti je na očích všem duchům, i Bohu. Ve skutečnosti si z něj můžeme dělat legraci, jako by byl nahý mezi cizími vtělenými lidmi, ale svoji nahotu by nepozoroval.

Ale na návštěvu ke Králi — Bohu Otci — není možné se vydat v těle a považovat se za tělo. Ke Králi se můžeme vydat, jedině když se s tělem neztotožníme, ale získáme skutečné osvobození od něho v meditačních trénincích. Právě stupně meditačních praktik (meditace je práce na rozvíjení vědomí) umožňují obdržet opravdový, ne «dětský» křest, umožňují rodit se a dospívat v nových eonech.

28. Člověk Nebes — Jeho Synové jsou mnohem početnější, nežli člověka pozemského. Jestliže jsou synové Adama početní, ačkoliv umírají — oč větší je počet Synů Člověka Dokonalého — Těch, Kteří neumírají a rodí se stále znovu a znovu!

Člověk Dokonalý je Kristus. Jeho Učení — za cenu Jeho smrti na kříži a práce Jeho apoštolů — zůstalo na Zemi a dál plodí stále nové a nové duchovní Potomky, kteří získávají nesmrtelnost v Příbytku Otce.

29. Otec stvořil Syna, ale Syn nemůže stvořit syna. Poněvadž Ten, Kdo je tak zplozen (Otcem), nemůže plodit. Syn si získává pro Sebe bratry, ale ne syny.

Syna Božího nepřitahuje pozemské rozmnožování. Proto On neplodí pozemské děti, ale duchovní potomky — bratry a sestry.

30. Originál textu je v tomto místě poškozen.

31. Existují ti, kdo se sytí z úst, jestliže z nich vychází Boží slovo. Pokud se někdo takhle sytí z úst — může se stát Dokonalým.

Dokonalí mohou být počati z polibku a rodit se tak.

Proto i my líbáme jeden druhého, a jsme počati z blahodati, kterou máme jeden ve druhém.

Dokonalý Učitel sytí učedníky slovem Božím z úst. A to je může přivést k Dokonalosti.

Psychogeneticky zralí učedníci připravení předchozími vtěleními mohou být probuzeni k dalšímu vzestupu Láskou Učitele. A oni se potom dokážou zrodit v nejvyšších eonech.

V duchovní práci učedníkům pomáhá dominance emocí něžné lásky, podporuje je, probouzí jejich nadšení, nabíjí je silou.

32. Tři šly s Pánem po celý čas: Marie — Jeho matka, také Jeho sestra a Marie Magdaléna — ta, kterou nazývali jeho společníci. Takže byly tři Marie: Jeho matka, Jeho sestra, a Jeho společnice.

33. Otec a Syn jsou jednoduché názvy.

Ale Duch Svatý je název Dvojaký². Neboť Oni jsou všude: Oni jsou nahoře, Oni jsou dole, Oni jsou ve skrytém prostoru, Oni jsou v odkrytém (prostoru). (Při tom) je Duch Svatý — i odkrytý dole, i skrytý nahoře.

Svatý Duch, když vychází z Příbytku Boha Otce, je přítomen ve Svých různých stavech nad povrchem Země («odkrytý prostor») i uvnitř naší planety («skrytý prostor»).

Ale Duch Svatý může být viděn duchovním praktikantem pod povrchem Země, a také i nad ní neviděn člověkem tohoto světa.

34. Svatým slouží i zlé síly. Ony jsou slepé z dopuštění Ducha Svatého: ony si myslí, že slouží svým lidem, i když ve skutečnosti pracují pro svaté.

Učedník jednou Pána poprosil o něco, týkajícího se světského. Pán mu odpověděl: «Popros svoji matku — ať ti ona dá z toho, co je Mně cizí».

Čím jsou individuální vědomí hrubší ve své energetické podstatě — tím více žijí v hrubých a od Boha Otce vzdálenějších eonech během svého nevtěleného stavu. Nemají přitom schopnost vcházet do příbytku dokonalejšího vědomí, a nevidí ty, kteří žijí v eonech bližších Otcí.

Ale dokonalejší bytosti duchovního světa mohou nejen vcházet do hrubších eonů, ale i řídí jejich obyvatele, i když ti o tom nemusejí mít ani tušení.

Bůh osobně nebo prostřednictvím důstojných duchů řídí všechny ostatní duchy i vtělené lidi, včetně těch nejprimitivnějších. Ty On je používá k ukáznění druhých vtělených lidí — jak hříšných, tak i spravedlivých, například když je třeba posledně jmenované poopravit, přesměrovat atd.

35. Apoštolové řekli svým učedníkům: «Ať všechny naše dary lidem obsahují sůl!». Oni moudrost nazývali solí. Bez ní je dávání darů nepřipustné.

---

² Tj. v souhrnném smyslu, a pro označení konkrétních Božských Individualit — Představitelů Tvůrce.

Apoštolové vyzývali učedníky, aby nejen prostě obdarovávali, například léčením nemocných, ale doprovázeli to kázáním Cesty k Dokonalosti. Bez toho duchovní člověk dávat dary nesmí, poněvadž takové dary obdarovaným skutečný užitek nepřinesou.

36. Ale moudrost nemůže být účinná bez Syna...

Dále je v této pasáži text originálu poškozen.

Skutečná moudrost může pocházet jen od Boha Otce. A jejím nejdokonalejším nositelem je Syn-Kristus.

37. To, co má Otec, patří i Synu. Ale dokud je malý, nedostane svěřeno to, co Mu patří. Ale když dospěje — jeho Otec Mu dá všechno, co Mu patří.

Když se dítě Kristus vtělí do těla, nemůže ještě projevovat všechny Svoje Božské schopnosti. Dostává je podle míry dospívání Jeho pozemského těla.

38. Ti lidé, kteří scházejí s cesty, byli na Zemi také zrozeni z vůle Ducha Božího. Ale scházejí s Cesty také kvůli Němu. Tak jeden a ten samý Duch lampy rozsvěcuje i zhasíná.

Za prvé, Bůh Sám klade překážky na Cestě k Sobě: boj s nimi nás rozvíjí. A ty překážky dokážou překonat jenom důstojní, tj. dostatečně zralí lidé.

Za druhé, mluví se tu o tom, že Bůh má veškerou Sílu a Moc k tomu, aby nepouštěl ke Svému eonu nedůstojné: nikdo z lidí nemůže vejít do Příbytku Otce, aniž by to byla Jeho Vůle.

Důstojnost duchovních praktikantů se určuje podle těsně navzájem propojených etických ukazatelů, a také podle stupně zjemnění vědomí.

39. Existuje prostě moudrost. Ale existuje i moudrost posvěcená smrtí: ta poznala smrt. Ale ta, která smrt nepoznala, je malá moudrost.

Většina lidí na Zemi žije, a přitom nepřemýšlí, že naše příležitost změnit svoje osudy na stovky (obvykle) let mezi vtěleními a na následující vtělení (pokud se má uskutečnit) je časově omezená. Potom bude pozdě o nějaké změně dokonce jen snít.

Ale jestliže člověk žije s pamatováním na svoje budoucí oddělení od těla — popohání ho to na jeho duchovní cestě, umožňuje mu to přesné rozlišení toho, co má a co nemá smysl před tváří blížící se smrti.

Nejradikálnějším a nejefektivnějším řešením duchovního praktikanta, pro kterého se povědomost o vlastní smrti stala spojencem, je rozhodnutí ovládnout svoji smrt prostřednictvím dosažení schopnosti dematerializace těla.

Jestliže takový člověk absolvoval i skutečnou klinickou smrt, měl možnost pobývat na «onom světě» bez překážek ze strany materiálního obalu — stává se to zásadním doplněním meditační zkušenosti, obohacuje absolutně hodnověrným věděním o životě tam a o tom, co ještě musíme udělat, abychom vše splnili na maximum.

40. Existují zvířata, oddaná člověku, například kráva, osel a další. Existují i druhá zvířata, která člověku oddána nejsou a žijí bez něho v divočině.

Člověk obdělává pole s pomocí těch zvířat, která jsou mu oddána. Díky tomu si zabezpečuje jídlo pro sebe, i pro ně — pro ty, kteří jsou mu oddáni. Ale ne pro ty, kteří mu oddáni nejsou.

Podobným způsobem i Člověk Dokonalý pracuje s pomocí těch, kteří jsou Mu oddáni, a připravuje vše nezbytné pro jejich život. Díky tomu se všechno nachází na svém místě: dobré i špatné, i pravé a levé.

Ale Duch Svatý se stará o všechny a všechny řídí: Jemu oddané, i plně nenávisti, i lhostejné. Tak je On také i spojuje, i rozděluje — aby, pokud to uzná za potřebné, oni všichni získali sílu.

Svatý Duch, působící z Příbytku Otce, je Hlavním Organizátorem osudů vtělených lidí. Kvůli realizaci jejich osudů On konkrétně zaměřuje jejich myšlenky a přání, dokonce i koriguje plnění těch či oněch konkrétních lidských činností, organizuje takovým způsobem i setkávání jednoho s druhým. Tak On spojuje žáky — s jejich učiteli, zločince — s jejich oběťmi, ty, kdo se snaží najít sexuálního partnera — s budoucími partnery atd. Ale On lidi stejnými metodami i rozděluje, pokud už jejich kontakt začíná být nepotřebný z hlediska jejich duchovního pokroku.

On řídí jak oddané, tak i Jemu neoddané, jak dobré, tak i zlé, ty, kdo Ho znají, i ty, kdo Ho neznají.

Ale pro nás bude pochopitelně snadnější a příjemnější, a také i efektivnější — učit se u Něho, pokud se staneme žáky, milujícími Jeho i Otce.

Vtělený Dokonalý Učitel je pochopitelně pro žáky vhodnější, protože s nimi mluví snadno srozumitelným jazykem. Ale na druhé straně je Jeho pozemská Mise pro Něho mnohem složitější, poněvadž tím, že se vtělí do pozemského pekla, se stává terčem tak početné lidské ohavnosti. Proto Jeho dobrovolné vtělení je projevem Jeho Veliké Obětavé Lásky.

Z pochopitelných důvodů On bezprostředně učí tolik Jemu oddaných učedníků.

41. V tomto místě je originál textu poškozen.

42. Zpočátku se objevuje smilstvo, poté se z něho rodí vrah. On by předtím synem ďábla, proto se i teď stává vrahem lidí, zabíjí své bratry.

Veškeré (sexuální) spojení lidí nepodobných jeden druhému je smilnění.

Smilnění je Bohu nevyhovující sexuální spojení lidí. Tento pojem nemá nic společného s tím, čím zastrašují svoje «ovečky» mnozí církevní «pastýři», pokoušející se rozhodovat o osudech lidí jménem Boha; i když je tím Bůh přece nepověřil!

Ale pojem smilnění existuje u Boha, za něj On může dokonce potrestat, jak jsme si právě přečetli, vtělením ďábelské duše do těla rodícího se dítěte, a také narozením zmrzačených dětí, slabomyslných atp.

Ale Bůh celkově vůbec není proti sexu: to On sám stvořil lidi právě takové, aby mohla být populace lidských těl na Zemi udržována sexem. Prostřednictvím vzájemného sexuálního působení se lidé také učí — pod vedením Svatého Ducha — tomu, jakými by měli nebo neměli být. Sexuální vztahy mezi lidmi jsou výbornou příležitostí pro Boha učit nás lásce, moudrosti a síle.

Všeobecné principy správného chování ve sféře sexuálních vztahů jsou takové:

— zřeknutí se egoizmu, ohleduplnost, konání každého ne kvůli sobě, ale pro druhého, ve prospěch společné harmonie,

— zřeknutí se hrubosti v emocích, slovech, činech, usilování pěstovat v sobě a dávat milovanému jemnou něžnost — nejcennější emoci na Cestě k Dokonalosti.

Můžeme měnit partnery? Nebo je nutné za každou cenu prožít celé vtělení s jedním? Odpověď zní: pochopitelně, že můžeme! Vždyť tím, že měníme partnery, se můžeme více naučit v umění darování svojí lásky.

Ačkoliv narození dětí bezpochyby ukládá povinnosti oběma rodičům.

Ale jestliže si zamilujeme jen hledání sexuálního potěšení, a zapomeneme přitom na všechno ostatní, pak už to bude hříchem smilnění, a Bůh na tuto chybu poukáže, například venerickými chorobami.

Ale ve druhém odstavci citovaného úryvku Evangelia se mluví o jiném druhu smilnění, majícím vztah především k lidem, kteří se už vydali na duchovní Cestu.

Jedná se o adekvátnost partnera. Adekvátní partner není jen ten, kdo se nám líbí, je s námi sladěný a s kým dobře vycházíme, ačkoliv i tohle všechno má význam. Ale musí to nezbytně být také naprosto stejně smýšlející a nejbližší společník na Cestě k Otci.

Ale pokud existuje významný rozdíl ve věku duší, ve stupni energetického očištění organizmů a zjemnělosti vědomí, pokud některý z partnerů není pevný v eticky a energeticky jedině správném «nezabíjeném» stravování, — pak takový vztah bude vážnou brzdou pro toho člena páru, který je více oddaný Bohu a více se k Němu blíží. A bude to z hlediska Boha smilněním, tj. nepřipustným a trestným činem.

43. Bůh je jako barvíř. Podobně tomu, jako když dobré barvy, které jsou nazývány trvanlivými, umírají až se smrtí toho, co je jimi obarveno, — tak je to i u Boha. Neboť Jeho barvy nevyblednou, protože jsou nesmrtelné, díky Jeho práci «barvíře».

Bůh křtí ty, koho On křtí, v Potoku.

První křest, který Bůh dává, se děje v Potoku Svatého Ducha. Bůh ho dává jen toho hodným. Přičemž křest ty důstojně mění tak, že se jeho «barvy» nikdy nesmývají.

44. Není možné, aby někdo cokoliv vnímal z Nepomíjivého, pokud se Mu předtím sám nestane podobný.

Ve světě Života Pravého to nechodí tak, jako u světských lidí: oni vnímají slunce, ačkoliv nejsou slunce, vnímají nebe, zemi a další předměty, a nejsou přitom tím vším.

Ale v *tom* světě ty něco vnímáš — a stáváš se tím. Takže, ty vnímáš Ducha Svatého — a stal ses Jím. Ty vnímáš Krista — a stal ses Kristem. Ty vnímáš Otce — a ty se tím Otcem stáváš.

V *tom* světě ty vnímáš všechno, ale nevnímáš jenom sebe. Ale sebe vnímáš — Tím. Poněvadž se stáváš Tím, Koho vnímáš.

Filip se dělí o některé osobní dojmy z vyšších meditací, kterým učil Ježíš. Konkrétně z meditací Splynutí.

45. Víra — prosí. Lásky — daruje.

Není možné prosit bez víry. Není možné darovat bez lásky.

Proto, abychom dostali, věříme, ale abychom mohli skutečně dávat, milujeme.

Jestliže někdo daruje bez lásky — nemá z takového darování užitek.

46. Ten, kdo ještě neobdržel Pána, je ještě žid.

Tato slova byla napsána se zaměřením na čtenáře žida. Jejich smysl je takový: Ten, kdo poznal Boha, se přestane pociťovat jako představitel té či oné národnosti, náboženské, věkové či pohlavní skupiny: to všechno zůstane v minulosti, jako aktuální zůstane pouze pociťování sama sebe vědomím, směřujícím ke svému Milovanému.

47. První apoštolové Ho nazývali takto: Ježíš Nazarejský Mesiáš, což znamená: Ježíš Nazarejský Kristus. Poslední slovo je Kristus, první je Ježíš, ale vprostřed je Nazarejský.

Slovo Mesiáš má dva významy: Kristus, a Král. Ježíš je starohebrejsky — Spasitel. Nazara je Pravda. Nazarejský je Ten, Kdo je z Pravdy.

Takže, Kristus — Král. Znamená, Nazarejský — Král, a Ježíš — také Král.

48. Perla, pokud je vhozena do bláta, se nestane bezcennou. A pokud ji natřeme balzámem, nebude cennější. Ale ona má vždy svou cenu pro jejího majitele.

Podobně i Synové Boha: ať už jsou kdekoliv, mají vždy cenu pro Jejich Otce.

49. Jestliže řekneš: «Já jsem Žid!» — nikdo se nepohne. Jestliže řekneš: Já jsem Říman!» — nikdo se neznepokojí. Jestliže řekneš: «Já jsem Helén, barbar, otrok, svobodný!» — nikdo sebou netrhne. Ale jestliže řekneš: «Já jsem křesťan!» — všichni se zachvějí. Ó, kéž bych mohl získat ten titul, který nejsou schopni snést pozemští vládcové!

50. Bůh je Pohlcovač lidí. Lidé jsou Jím pohlcováni.

Dříve lidé přinášeli jako oběť zvířata. Ale jejich duše nebyly Bohem pohlcovány.

Smysl všeho, co nazýváme organickým životem na Zemi, je v rozvíjení vědomí, vtělovaného do jeho nosičů — živých těl.

Svoji individuální evoluci začínají ve formě primitivních energetických mikroútvárů na krystalických mřížkách minerálů, poté procházejí mnoha vtěleními do rostlinných, živočišných a lidských těl, některé z těchto duší se stávají na závěr Bohupodobnými a vlévají se do Tvůrce — Prvotního Vesmírného Vědomí, jsou Jím pohlcovány. V tom spočívá Jeho Evoluce. My jsme jejími účastníky.

A navíc, duchovně se rozvíjející člověk na závěrečných etapách svojí osobní evoluce uvědoměle obětuje sám sebe — kvůli splynutí v Lásce s Vědomím Vesmírného Otce. Pro takového člověka je to přirozené: vždyť je ve stavu nejvyšší zamilovanosti do Nejvyššího Milovaného! Ale na druhé straně to může být také ohodnoceno jako obětní sebezničení.

V dávných dobách k masám lidí přicházely dozvuky Boží touhy po obětavé lásce ze strany lidí. A lidé Mu tehdy ... začínali jako oběť zabíjet zvířata, sami jedli jejich mrtvoly, a jejich duše posílali jakoby dar Bohu nebo vymyšleným «bohům».

Proti takovému primitivismu vystupoval konkrétně Ježíš Kristus, doporučoval lidem, aby zanechali zabíjení zvířat, ať už «jako oběť Bohu», tak i jenom kvůli požívání jejich těl.

51. Nádoby skleněné i nádoby hliněné se zhotovují za pomoci ohně. Ale nádoby skleněné, pokud se rozbijí, mohou být znovu vytvořeny, protože se vytvářejí působením dechu. Ale nádoby hliněné, pokud se rozbijí, se vyhazují, poněvadž byly zhotoveny bez pomoci dechu.

Skleněné střepy můžeme znovu roztavit a vyrobit z nich tak nové nádoby. Ale střepy z vypálené hlíny můžeme už jen vyhodit.

Zde je moudrá alegorie.

Jak sklo, tak i hlína při zhotovování výrobků z nich, procházejí jakoby «ohnivým křestem».

Ale «křest dechem» (analogie s Potokem Pranávy) podstupuje jenom sklo, ale hlína ne. Křest v Pranávě musí nezbytně předcházet křtu Ohněm. A proto «ohnivý křest» výrobků z hlíny nemůže přinést spolehlivý výsledek.

Opět zde mluvíme o dodržování objektivně nezbytné etapovosti v duchovní práci: není možné při cestě vzhůru po schodišti přeskakovat celá schodišťová patra, není možné se udržet v Božském Ohni, pokud jsme se předběžně neupevnili v druhých variantách Splynutí s Bohem.

52. Osel, když chodil kolem žernovu, ušel sto mil.

Ale když ho odvázáli, nacházel se stále na tom samém místě.

Jsou lidé, kteří mnoho chodí, ale nikam nepostupují. A když pro ně nastává večer, nevidí ani město nebo vesnici, ke kterým šli, nepoznali ani podstatu Stvoření, ani Sílu (tj. Boha Otce), dokonce ani anděly. Zbytečně se nešťastní namáhali.

Usilování přináší důstojné plody, jenom pokud je předem jasný Cíl a metody jeho dosahování. Nebo je zapotřebí chytit se ruky Učitele a pevně se za ni držet. (Ale Učitelem, schopným dovést k Cíli, může být jenom ten, Kdo Jej Sám dobře zná).

53. Naše díkůvzdání — Ježíši! Syrsky Ho nazývají Farisatha, tj. Ten, Kdo přebývá všude.

Ježíš přišel, aby názorně předvedl ukřižování toho, co náleží tomuto světu.

Už jsme mluvili o možnosti a nezbytnosti nejen kvalitativního, ale i kvantitativního růstu vědomí. To u normálního člověka v uvolněném stavu velikostí příliš nepřevyšuje rozměry těla. Ale díky speciálním meditačním tréninkům může být vypěstováno do rozměrů, srovnatelných s rozměry Země i větších. Jenom pokud tohle vykoná (zároveň ještě se spoustou dalšího), se člověk stává důstojným vejít do eonu Otce.

Ježíš tuto Cestu prošel dlouho před vtělením, známým současným lidem. A On se skutečně stal Přebývajícím Všude. On konkrétně, když byl na Zemi, byl zároveň i v Příbytku Otce.

On také Svojí smrtí ukřižováním a následnými zjeveními vtěleným učedníkům dokázal, že vědomí neumírá spolu se smrtí těla, a že je tělo možné obětovat kvůli realizaci nejvyšších cílů.

54. Jednou Pán přišel do Léviho barvírny. Vzal tam sedmdesát dva barev a vhodil je do kádě. Poté vytáhl všechny látky bílé a řekl: «Právě tak ve skutečnosti pracuje Syn Člověka».

Filip popisuje jeden ze zázraků, vykonaných Ježíšem. Tímto zázrakem Ježíš učedníkům názorně předvedl další způsob práce Učitele: velice různí («různobarevní») učedníci na začátku musejí být «odbarveni» ve společné «kádi» duchovní Školy, musejí se stát dušemi — bílými, podobnými Ohni Otce.

Slovní spojení «Syn Člověka», kterým Ježíš Sám Sebe někdy nazýval, znamená: «Část Otce, která se zrodila mezi lidmi v těle, porozeném ženou».

55. Žena, která neporodila vlastní děti, se může stát matkou andělů. Taková byla společnice Syna — Marie Magdaléna. Pán miloval Marii více, než všechny ostatní učedníky, a často ji líbal na ústa. Ostatní učedníci, když Ho viděli, jak miluje Marii, Mu řekli: «Proč ji miluješ víc, nežli nás všechny?». On jim řekl jako odpověď: «Proč Já nemiluji vás, tak, jako ji?».

V úryvku je popsán charakter vzájemných vztahů Ježíše s Jeho oblíbenou (tj. nejlepší z ženských žáků) učednicí Marií Magdalénou. Tyto vztahy byly nasyceny opravdovou něžnou a laskavou emocionalitou. Ježíš to demonstroval učedníkům a dával jim tím příklad toho, jaké musejí být optimální vztahy mezi blízkými lidmi v duchovní práci: skupina důstojných žáků, spojených emocemi lásky-něžnosti, pracuje mnohem efektivněji. A právě takové mohou být i vztahy mezi Učitelem a žáky.

56. Slepý a vidoucí, když jsou oba ve tmě, se neodlišují jeden od druhého. Ale jestliže přichází světlo, pak vidoucí vidí světlo, ale ten, kdo je slepý, zůstává ve tmě.

Když přichází Učitel od Boha, pak jenom ti, kdo jsou schopni spatřit Božské Světlo, se probouzejí k duchovnímu životu; ale ostatní zůstávají ve své předešlé tmě nevědomosti.

57. Pán řekl: «Blaze tomu, kdo už opravdově existoval předtím, nežli se narodil (na Zemi).

Ale ten, kdo opravdově existuje v současnosti, — ten už takový byl a bude.».

Ježíš mluvil o evoluci jednotek vědomí.

Psychogeneticky mladí lidé jsou zatím schopni jenom instinktivně-reflexního života, podobného životu primitivních živočichů.

Ale ti, kdo už jsou kvalitativně a kvantitativně rozvinutými Vědomími, ti jsou schopni skutečně uvědomělé, správně zaměřené a organizované existence na Cestě k duchovní Dokonalosti, Na Cestě k Otci.

Ale dozrávání vědomí je velmi pomalý proces, který probíhá po dobu mnoha vtělení.

Čím jsou konkrétní lidé zralejší — tím méně vykonávají chyb a tím menší mají šanci «sklouznout» se žebříku duchovního vzestupu. O tom také Ježíš mluví: za prvé, takovým lidem, kteří přišli do tohoto pozemského života už docela zralí, se

snadněji žije. Za druhé, pokud potkáváme takového člověka, znamená to, že už byl k takové úrovni existence připraven před začátkem vtělení.

58. Vláda člověka je záhadná: vždyť on je pánem nad zvířaty, která jsou silnější než on, která jsou obrovská zevnějškem i silou. Ale přesto jim právě on dává obživu. Ale jestliže se člověk od nich vzdaluje, začínají se kousat, zabíjet jedno druhé. A ona se navzájem sežerou, jestliže pro sebe nenajdou jídlo. Ale teď budou mít potravu, protože člověk obdělal zemi.

V tomto podobenství je lidstvo na Zemi, ve kterém většinu vždy tvoří psychogeneticky mladí a nezralí lidé, srovnáváno s domácími zvířaty na Božím «Statku», která, ačkoliv se podřizují Hospodáři, přesto zůstávají zvířaty ve vzájemných vztazích jednoho s druhým, pokud dostanou svobodu jednání, a zvláště pokud se jim nedostává jídla.

Autor podobenství doufal, že právě teď — když Člověk-Bůh Kristus dal lidem pravou a věčnou duchovní potravu — všichni lidé-zvířata budou sytá a přestanou být zvířaty...

59. Jestliže někdo byl ponořen do Potoka, ale i když v Něm nic nezískal, přesto říká: «Já jsem křesťan!», — pak je to jako by si to pojmenování vzal na dluh.

Ale jestliže pokřtěný skutečně obdržel křest Ducha Svatého — pak má název křesťana jako dar.

Ten, kdo obdržel dar, — tomu dar neodebírají. Ale ten, kdo dostal na dluh, — tomu může být jeho dluh odebrán.

Jan Křtitel vykonával obřad vodního křtu kajících se hříšníků.

Ježíš a apoštolové křtili Duchem Svatým, vyzývali Ho, aby Se projevil a působil na vědomí křtěných. (Upozorňuji: tohle vůbec není ekvivalentní zrození ve Svatém Duchu).

Ezoterický smysl takového křtu je dát začínajícím adeptům první pocítění toho, jaký je On — Svatý Duch. V budoucnosti může vzpomínka na toto pocítění podnítit pokřtěné k tomu, aby zasvětili svůj život přízpůsobení se tomuto Etalonu, a usilovali o dosažení Splnutí se Svatým Duchem.

Ale druzí lidé v době křtu jenom stojí, a ačkoliv nic neobdrží, přesto si přisvojují název křesťana. A jestliže ještě k tomu na sobě v budoucnosti nebudou pracovat, aby se stali důstojnými pojmenování křesťan, — pak budou považováni za dlužníky, kteří nevrátili svůj dluh Bohu, a takovým způsobem si značně ztíží svoje osudy.

60. Podobně je tomu i se svátostí manželství.

Jestliže se někdo nachází v čistém manželství — je na vysoké úrovni. Neboť bez toho nezíská klid.

Vždyť člověk je hlavní podstatou všeho na Zemi. A hlavní (pozemskou) funkcí člověka je manželství.

Poznejte čisté manželství — poněvadž vládne velikou silou!

Ale v nečisté formě existuje jen jeho vnější obraz.

Už jsme si říkali, že manželství je výborná příležitost pro sebezdokonalování lidí, usilujících k Pravdě.

Také jsme posuzovali, co je to smilnění: a) když se lidé nadměrně nechávají unést hledáním potěšení na úkor svých povinností před Bohem a ostatními lidmi a b) když do sexuálních vztahů vstupují lidé příliš rozdílní v úrovni duchovního vzestupu, kteří by se ve Škole Boha měli učit podle různých programů, a ne podle stejného.

Zbývá prozkoumat, co je to sňatek, manželství.

Existuje státní registrace manželských vztahů, která právně určuje majetkové vztahy manželů, a také práva možných dětí. Taková sociální formalizace manželství je naprosto spravedlivá pro převážnou většinu lidí, plných prospěchářství a připravených plnit svoje povinnosti k druhým lidem jen z donucení zákona.

Existují také církevní manželství. Některé církve si přivlastnily právo dávat nebo nedávat lidem povolení k sexuálním vztahům — jakoby jménem Božím. Smysl? — snaha církevních vůdců udržovat «ovečky» ve strachu a podřízenosti.

Ale před Bohem se mužem a ženou nazývají ti, kdo mezi sebou zformovali dostatečně pevný duchovní svazek, jehož složkou jsou i sexuální vztahy. A Bůh Sám, jak se Mu hodí, rozhoduje o manželských vztazích lidí: koho s kým spojit, ale také i rozdělit. Tohle On dělá velice snadno, například regulací emocí partnerů ve vzájemném vztahu jednoho k druhému.

Znesvěcené formy manželských vztahů se mohou projevovat nejen ve dvou prozkoumaných druzích smilnění, ale i v projevování odpudivých duševních vlastností některým nebo oběma manželi: takových jako egoizmus, krutost, nadřazenost, násilnost v sexuálních a dalších vztazích, snaha urážet a ponižovat druhého.

61. Mezi duchy nečistými existují jak mužští, tak i ženští. Mužští se snaží spojit s dušemi, žijícími v ženských tělech, a ženští — s dušemi, žijícími v mužských tělech, přičemž — s těmi dušemi, které žijí osaměle.

A nikdo nemůže před takovými duchy utéct, když ovládají vtělenou duši, jedině ti, kdo v sobě spojují zároveň sílu, jak muže, tak i ženy, tj. v manželství. Takovým způsobem, tu sílu získávají v manželství, které je symbolickým předobrazem spojení ve Svatebním Paláci.

Když primitivní ženy vidí muže, sedícího o samotě, vrhají se na něho, zahrávají si s ním, zneuctívají ho. Podobným způsobem i primitivní muži, když zahlédnou krásnou ženu o samotě, obtěžují ji, znásilňují, zneuctívají.

Ale jestliže takoví lidé vidí muže a ženu, kteří jsou spolu, — pak k nim nepřijdou.

Tak to bývá, i pokud se člověk vědomím spojuje s andělem — pak se žádný z duchů nečistých neosmělí přijít k takovému muži nebo ženě.

Ten, kdo vyšel ze světského, ten už také nemůže být jimi polapen, tak, jako tehdy, když ještě byl ve světském. On sám teď zjevuje, že je povýšen nad vašeň... a strach. On je teď pánem vlastní podstaty, on je nade všemi pozemskými přáními.

... A ještě se stává, že přistihnou osamělého, chytanou ho, mučí... A jak by jim mohl utéct, když je sám přemáhaný svými přáními a strachem? Kam se před nimi může schovat?...

Často se stává, že přicházejí lidé a říkají: «Chceme se stát věřícími, abychom se zachránili před duchy nečistými, před démony»... Ale pokud by s nimi byl Duch Svátý — pak by se na ně duchové nečistí nepřilepili!

V tomto dlouhém úryvku Filip — ve formě alegorického podobenství, příznačné i pro Ježíše — přivádí čtenáře k myšlence «Svatebního obřadu», podobného

manželskému, Spojení vědomí adepta s Vědomím Otce ve Svatebním Paláci. Právě to konkrétně poskytuje úplné bezpečí i před nečistými duchy.

Ale na ranějších stupních svého přiblížení k Bohu Otci získává adept záštitu i z reálného spojení vědomí s Duchem Svatým nebo dokonce jen s čistým duchem-andělem.

62. Neboj se těla a nemiluj ho!

Jestliže se ho bojíš — bude nad tebou vládnout.

A jestliže ho miluješ — pohltí tě a podrobí si tě.

Tento problém může každý vyřešit jenom přepojením svého vnímání na Nejvyšší Cíl — na Boha Otce.

63. Ať už budeme žít v materiálním světě — nebo se znovu narodíme v nejvyšších eonech! Ale hlavně ať se neocitneme vně!

V tomto světě je jak dobré, tak i špatné. Avšak to, co se v něm považuje za dobré, — ve skutečnosti není dobré. A to, co se považuje za špatné, — ve skutečnosti není špatné.

Ale doopravdy špatné existuje za hranicemi světa hmoty! Je to — to, co je vně. Tam — je záhuda.

Právě pokud žijeme v tomto světě, měli bychom pro sebe získat Vzkříšení, — abychom se, až zůstaneme bez těla, mohli ocitnout v Klidu, a nebloudili vně.

Avšak mnozí scházejí s Cesty.

Je dobré odejít z tohoto světa, aniž bychom napáchali hříchy!

64. Existují lidé, kteří si ani nepřejí, ani nemohou pracovat (na sobě).

A druzí — ačkoliv by i chtěli, to stejně nedělají. A proto z takového chtění nemají ani užitek. Jenom je to dělá hříšníky.

Ale jestliže mohou, ale nechtějí — pak dostanou, co jim patří, podle zásluhy: jak za absenci přání, tak za absenci činů.

65. Originál textu je v tomto místě poškozen.

66. Začátek úryvku je v originálu poškozen.

... Já vůbec nemluvíím o ohni, který nemá žádný projev (tj. o symbolickém, mytickém), ale o skutečném, Který je bílý, Který vrhá překrásné Světlo, Který nese Pravdu.

Rozhovor se týká projevení Boha ve formě Božského Ohně. On je naprosto skutečný. Ale je Ho možné vidět jenom očima rozvinutého Vědomí, a ne tělesnými očima.

67. Pravda není tomuto světu dáována v čisté formě, ale v symbolech a obrazech. V jiné formě není možné ji předat.

A tak, existuje zrození (v nejvyšších eonech) — a jeho symbolický obraz (ve zrození pozemském). A Pravdu je třeba si vybavit prostřednictvím tohoto obrazu.

Nebo: jaké je Vzkříšení ve skutečnosti?

Právě tak, postupně, obraz za obrazem, se člověk rodí znovu.

Tak i Svatební Palác: obraz za obrazem — a přichází Pravda, Která je Splynutí.

Tohle já adresuji těm, které nejen zajímají slova «Otec, Syn a Svatý Duch», ale kteří Je skutečně získávají sami pro sebe.

Ale jestliže Je někdo tak nezískává — pak jim budou odňata dokonce i tato slova.

Opravdově Je získat je možné jen s Božím požehnáním v uskutečnění veškeré úplnosti síly Kříže, což apoštolové nazvali «Pravým-a-Levým». Kdo tohle postihl — Ten už víc není křesťan, ale Kristus.

Pro to, abychom mohli mluvit o Reáliích nejvyšších eonů, se pokaždé nepodaří zvolit slova obecně rozšířená v materiálním světě. Není proto jiná možnost o tom mluvit, kromě používání symbolů a obrazů. Ony se stávají naprosto srozumitelnými pro ty duchovní praktikanty, kteří už dorostli k jejich meditační realizaci.

V posledním odstavci Filip popisuje — ale opět — v «symbolech a obrazech» jednu z nejvyšších meditací pro rozvinuté Vědomí Askety, vykonávanou v nejvyšších eonech. Ten, kdo ji ovládne v eonu Otce, se brzy stává Kristem.

68. Bůh má všechno nejdůležitější ve formě skryté před tímto světem: křest, i požehnání, i přeměnu, i očištění, i Svatební Palác.

Jak už je patrné z vylíčeného, vnější obřadní formy a vnější popisy nemají nic společného s opravdovou realizací toho, co je uvedeno v tomto úryvku.

69. Pán řekl: «Přišel jsem nižší přivést k Vyššímu a vnější — k vnitřnímu. A spojit je TAM.»

On mluvil o TOM místě v symbolech a obrazech.

Ti, kdo říkají, že Bůh je navrchu, — bloudí. Poněvadž o TOM, Kdo je v TOM místě, — o Něm je možné říci: On se rozprostírá zesponu. A v té samé chvíli On, Kterému také patří i všechno, co je skryto před tímto světem, — On je nade vším!

Ve skutečnosti je to prostě jen tlachání: «vnitřní a vnější, vnější — z vnitřního»...

A ještě Pán nazval místo záhuby «tmou vnější» A celý tento svět je jí obklopen...

On také řekl: «Otec Můj, Který je v skrytu».

A ještě On řekl: «Vejdí do svého pokoje, zavři za sebou dveře a obrať se ke svému Otci, který je v skrytu». To znamená — k Tomu, Kdo je v *hlubině pod vším*.

Ale Ten, Kdo je v *hlubině pod vším*, — to je Prvotní Vědomí. Za Ním není nikdo, kdo by byl ještě hlouběji.

A v tu samou chvíli o Něm říkají: «Ten, Kdo je *nade všemi*».

Bůh Otec je Prvotní Vědomí, existující v celém vesmíru. On je nahoře, i dole, i na všech stranách, i bezprostředně *pod* jakýmkoliv předmětem hmotného světa, včetně těla každého z nás.

Ale On je v *hlubině pod* tím vším, v nejhlubším, provopočátečním eonu.

A On se vůbec nepoznává nahoře, kam je zvykem zvedat oči a ruce, ale v *hlubině* vlastního duchovního srdce, rozvinutého do galaktických rozměrů.

Když poznáme vchod do Jeho eonu, můžeme Jím následně procházet do jakéhokoliv bodu, konkrétně, *pod vlastní tělo*.

Ale ve dvou posledních odstavcích úryvku je «hra slov», běžná v Evangelích. Smysl je takový: Ten, Kdo je *pod* vším, — vládne vším.

70. Před Kristem mnozí odcházeli (z tohoto světa). Tam, odkud odešli, se nemohli (hned) vrátit. A odtamtud, kam přišli, nemohli (hned) odejít. Ale přišel Kristus. A teď ti, kdo vešli, odcházejí a odešli se navracejí.

Kristus Své učedníky přiblížil k Dokonalosti. A teď mohou v meditacích opouštět svět hmoty, navštěvovat nejvyšší eony a navracet se znovu do světa hmoty.

A navíc, někteří z nich, kteří byli ubiti k smrti za svá kázání, se poté znovu navraceli do svých těl a pokračovali v nich ve své práci.

Ježíš a apoštolové také znovuoživovali «zemřelé» v jejich pozemských tělech.

71. Když byla Eva v Adamovi, nebyla smrt. Když se od něho oddělila — smrt se objevila. Ale jestliže do něho znovu vejde a on ji přijme — smrt znovu nebude.

To je znovu žertovná «hra slov» s významným smyslem. Jedná se o to, že Adam a Eva — to vůbec nejsou jména prvních dvou lidí, tvořící námět rozporuplné staré židovské pohádky, zařazené do Bible. «Adam» — znamená prostě «člověk» v souhrnném významu slova. «Eva» — «život».

Život, tj. duše, opustila tělo člověka — nastala «klinická» smrt. Ole ona se ještě může do něho znovu vrátit.

72. «Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mě, Pane, opustil?» — tohle On říkal na kříži.

Poté On oddělil od toho místa To, Co bylo Božské.

Pán povstal znovu (v těle) z mrtvých. Projevil se Takový, Jaký byl předtím. Ale Jeho tělo teď bylo dokonalé, ačkoliv bylo tělesné. Ale to tělo teď bylo — z Prvopočátečního.

Ale naše tělo není z Prvopočátečního; my máme jenom takovou podobnost.

Ježíš si pro Sebe zmaterializoval nové tělo, které teď bylo koncentrátem čisté Božské Energie, na rozdíl od předchozího těla, porozeného Marií.

73. Svatební Palác není pro zvířata a není ani pro muže-otroky (vášní) a ženy vedené vášní.

Ale on je pro muže, kteří získali Svobodu a pro čisté ženy.

Zrození v eonu Otce, dospívání v něm a Splynutí s Bohem Otcem je završení individuální evoluce duše. Toho může dosáhnout pouze člověk, přičemž vysoce rozvinutý intelektuálně, eticky a psychoenergeticky, konkrétně, když se osvobodil od «pozemských» vášní a připoutaností, a dosáhl čistoty a Božské zjemnělosti sebe jako vědomí.

74. Díky Duchu Svatému jsme zrozeni na Zemi.

Ale zrodili jsme se opětovně díky Kristu.

Jsme křtěni ve Svatém Duchu.

A vzápětí za zrozením v Něm jsme s Ním splynuli.

Svatý Duch řídí osudy lidí, a také organizuje i jejich vtělení do pozemských těl.

Dále se mluví o stupních poznání Božského.

První stupněm je křest, když v době vykonávání příslušné meditace adept vchází (je zaveden) do příslušného eonu a poprvé pociťuje Vědomí v něm žijící.

Poté se musí naučit vcházet do tohoto eonu už za pomoci osobních úsilí a přebývat v něm. To se nazývá zrozením v něm.

A vzápětí za zrozením a následným dospíváním v eonu — opět za pomoci ovládnutí speciálních meditačních technik — přistupuje ke Splynutí s Vědomím, žijícím v něm.

75. Nikdo nemůže uvidět sám sebe ani v potoku, ani v zrcadle — bez světla.

A naopak: ty nemůžeš spatřit sám sebe ve Světle bez Potoka a bez zrcadla.

Proto je třeba se pokřtít jak ve Světle, tak i v Potoku.

Ve Světle dostáváme požehnání.

V uvedené pasáži si komentář zaslouží dva body.

První — alegorický význam slova «zrcadlo». Je to sebeanalýza (dívání se na sebe) kvůli objevení neřestí (s cílem jejich zničení) a nedodělků v rozvoji dobrých vlastností (s cílem dokončení jejich rozvoje).

Druhý — slovo «požehnání». Má dva významy: a) požehnání k nějaké činnosti (analogie — «dát povolení») a b) předání druhému dobrého energetického předpokladu. Úplné požehnání Učitele je, když obě složky splývají.

Prakticky můžeme ve Světle získávat jak vysokou blaženost, tak i požehnání s instrukcemi na duchovní pomoc vtěleným lidem, a požehnání s konkrétními radami na vcházení do eonu Otce.

6. V Jeruzalémě byla ve třech místnostech místa odměny. Jedno bylo otevřeno na západ, nazývali ho «svatým». Druhé bylo otevřeno na jih, nazývali ho «svatým svatého». Třetí — na východ, a nazývali ho «svatým svatých», tam kněz vcházel sám.

Křest — to je «svaté».

Vykoupení druhých (prostřednictvím vlastního obětavého sloužení) — je «svaté Svatého».

A «Svaté Svatých» — to je Svatební Palác.

Uprostřed úryvku je text originálu poškozen.

... Co je to svatební palác, jestliže ne symbolický obraz Svatebního Paláce? Ale posledně jmenovaný převyšuje všechno nečisté.

Jeho závěs se trhá seshora dolů. Z toho vyplývá, že je to pozvání vyvoleným vejít.

Poslední odstavec poukazuje na symboliku toho, že se závěs (opona) v Jeruzalémském chrámu roztrhl svrchu dolů v okamžiku Ježíšovy smrti ukřižováním.

Nejdůležitější stupeň před vejitím do Svatebního Paláce je obětavé sloužení Bohu prostřednictvím duchovního sloužení lidem.

77. Ty, Kdo se oblékli Dokonalým Světlem, nevidí nečistí duchové a nemohou je uchvátit.

At' je takové oblečení Světlem tajným Splynutím.

V souvislosti s uvedenými doporučeními je prvním úkolem askety — zrodit se v eonu Světla.

Druhým — dospět v něm, stát se dostatečně velkým, aktivním a činnosti schopným vědomím.

Třetí — splynout s Vědomím eonu.

Ty, Kdo se oblékli Světlem, — Ty nevidí nečistí duchové, ale jen pokud Oni přebývají v eonu Světla.

78. Pokud by se žena neoddělila od muže, nezemřela by spolu s mužem. Oddělení od něho bylo počátkem smrti.

Proto přišel Kristus, aby napravil rozdělení, které tehdy vzniklo, spojil oba, a těm, kdo zemřeli v rozdělení, dal Život Pravý v jejich spojení.

Filip si znovu žertovně pohrává s biblickou pohádkou o Adamovi a Evě. Objasnění bude uvedeno v následujícím úryvku.

Takže, at' se žena spojí se svým mužem ve Svatebním Paláci. Poněvadž Ti, Kdo se spojili ve Svatebním Paláci, už víc nebudou rozdělení.

Proto se také Eva oddělila od Adama, protože se s ním nespojila ve Svatebním Paláci.

Pravé a věčné spojení Dokonalých probíhá ve Svatebním Paláci Otce.

80. Originál textu je v tomto místě poškozen.

81. Ježíš zjevil (Janu Křtiteli) na břehu Jordánu Prvotní Vědomí Království Nebeského, které bylo už před počátkem všeho. Potom se On zjevil (Janovi) ještě jednou. Potom Se projevil jako Syn (Otce Nebeského). Potom byl požehnan (Otcem na sloužení mezi Židy). Potom byl Otcem vzat (z tohoto světa). Potom začal brát (k Otcí).

82. Když už je mi tedy dovoleno odhalit to tajemství, říkám: Otec všeho se spojil (ve Svatebním Paláci) s Nevěstou, Která poté sestoupila (k ukřižovanému Ježíši), a tehdy Ho ozářilo Světlo. A On (když opustil to místo), se zjevil ve Velikém Svatebním Paláci. Proto Jeho tělo, které se zjevovalo na Zemi v příštích dnech, vyšlo ze Svatebního Paláce. A ono bylo podobné tomu, které vzniká ze spojení muže a ženy (tj. podobné obyčejnému zrozenému tělu). Ježíš v něm (v novém těle) udělal všechno — podobné obrazu (obyčejného těla).

Je zapotřebí, aby i každý učedník vešel do Komnat Otce.

83. Adam vzešel ze dvou panen: (Svatého) Ducha a Země neobydlené.

Proto byl Kristus porozen (jen) jednou pannou, aby napravil chybu, která se stala na počátku.

Tohle je zjevná ironie, nic víc.

84. Uprostřed ráje jsou dva stromy. Z jednoho pocházejí zvířata, z druhého — lidé. Adam pojedl ze stromu, ze kterého pocházejí zvířata. A on sám se stal zvířetem a potom plodil zvířata.

Proto se i teď těší vážnosti zvířata, podobná Adamovi.

Takže, strom, ze kterého Adam snědl plod, je strom zvířat. Proto se také staly tak početnými jeho děti. A ony všechny také jedly plody stromu zvířat.

A ve výsledku plody stromu zvířat zplodily množství lidí-zvířat, kteří nyní uctívají jen člověka-zvíře.

Ale Bůh tvoří Lidi. (A ti) Lidé tvoří Boha.

Velká část úryvku je ironie, tentokrát — trpká. Takové rozpoložení Filipa je obzvláště pochopitelné vzhledem k nedávnému vykonání krutého trestu lidmi-zvířaty nad Člověkem-Kristem.

Ale seriózní analýzu si zasluhuje poslední odstavec, zakončující podobenství.

Z Boha Otce pocházejí Lidé-Kristové. Oni urychlují evoluci individuálních vědomí na Zemi a tím napomáhají rychlejšímu vstupování do Otce vysoce kvalitní «Potravy» (viz úryvky 50 a 93).

85. Ale světští lidé také vytvářejí «bohy» a svoje výtvořiny uctívají. Ať tedy ti «bohové» také uctívají ty lidi — pak to bude spravedlivé!

To je ironie na adresu pohanů, kteří si vymýšlejí «bohy». Ať se tedy o ně starají jejich vymyšlení «bohové»!

86. Díla člověka pocházejí z jeho síly. Proto se také o nich mluví, jako o úsilích.

Ale také člověk rodí děti, které jsou počínány v klidu.

Přičemž se síla projevuje v jeho pracovní aktivitě, ale klid — v dětech.

A ty zjistíš, že člověk je v tom podobný Bohu. Poněvadž Bůh také koná Svoje díla (ve Stvoření) díky Svoji Síle, ale právě v Klidu On plodí Svoje Děti.

Sexuální funkce se plnohodnotně projevuje pouze při hlubokém duševním klidu partnerů. Právě proto Filip mluví o dětech jako o výsledku klidu lidí.

Stav Vědomí Otce ve Svatebním Paláci je nejhlubší něžný Klid. Jeho Synové a Dcery z Něho pocházejí.

87. V tomto světě nyní otroci slouží svobodným. Ale na onom světě budou ti svobodní obsluhovat ty otroky.

Avšak Synové Svatebního Paláce budou sloužit synům pozemských manželství.

Synové Svatebního Paláce mají jedno a to samé jméno. Klid je Jejich společným majetkem. A Oni nemají v ničem nouzi.

V uvedeném úryvku jsou tři hluboká témata navzájem spojená společným literárním «vzorem».

V první části je téma předurčenosti našeho budoucího osudu naším současným chováním. A tak, odpudivé projevy hypertrofovaných «já» v některých lidech —

namyšlenost, povýšenost, násilnost, krutost — v nich budou Bohem likvidovány umístěním takových lidí do situací otroků, kteří se budou nacházet pod nadvládou právě tak odpudivých lidí-zvířat. Jestliže nositelé takových neřestí s nimi nechťejí bojovat sami dobrovolně — Bůh z nich ty neřesti bude muset «vytloukat» za pomoci jiné lidské ohavnosti.

Ale Svatí Duchové s radostí přinášejí Svoji lásku lidem, a slouží jim.

Všichni, Kdo se usídlili v eonu Otce, a splynuli s Ním, jsou Otec. Oni dosáhli všeho, čeho jen je možné dosáhnout ve vesmíru. A Oni přebývají v blaženém nejvyšším Klidu.

88-89. Originál textu je v tomto místě poškozen.

90. Ti, kdo říkají, že zemřou na začátku a pak se znovu narodí, — blouzí. Jestliže nezískávají Vzkříšení na začátku, když jsou ještě vtělení, pak neobdrží nic, až opustí těla.

Právě tak je to i se křtem: je důležitý, pouze pokud ho přijímají vtělení.

Pro změnu sama sebe člověk potřebuje materiální tělo, které je «transformátorem» energií. Když člověk zůstane bez materiálního těla, přebývá dále v tom stavu, ve kterém byl na konci posledního vtělení. Jmenovitě, do jiného eonu se ze své vůle přestěhovat nemůže, a ani nikdo jiný to pro něho nemůže udělat.

91. Já, Apoštol Filip, říkám toto: Tesař Josef zasadil sad, protože potřeboval dřevo pro svoje řemeslo, a právě on udělal kříž ze stromů, které sám zasadil. A Potomek jeho semene byl zavěšen na to, co on zasadil.

Potomek jeho semene byl Ježíš, a zasazené — kříž.

Josef se staral jen o materiální — a dostal od Boha strašnou symbolickou narážku.

92. Ale pravý strom života je uprostřed ráje. Je to oliva, od které přichází požehnaní.

A z tohoto stromu je Vzkříšení!

Dále pokračuje myšlenka předešlého úryvku: Josef neměl pečovat o materiální stromy (nebo nejen o ně), ale o rajský «strom života», rostoucí za hranicemi tohoto světa. Pak by i on mohl získat Vzkříšení.

93. Tento svět je pohlcovač mrtvol. A všechno, co je v něm pojídáno (lidmi), je právě tak opovrženihodné.

Ale Pravda je pohlcovač životů. Proto nikdo, kdo je nasycen Pravdou, nemůže zemřít.

Ježíš přišel právě odtamtud, a On přinesl potravu odtamtud. A těm, kdo to chtěli, On takovým způsobem dal Život (Pravý) — a oni nezahynuli.

Téměř všichni lidé «tohoto světa» vidí jako nejdůležitější ve svém životě potěšení z jídla. Ukazuje se, že dokonce i minimální změna svých chuťových návyků je příliš náročná pro drtivou většinu těch, kdo se nazývají křesťany, — nehledě na přímé doporučení Ježíše Krista nezabíjet na jídlo zvířata. Ale «zabíjené» jídlo vylučuje možnost — už jen třeba z důvodu bioenergetických zákonitostí, nemluvě už

o etických, — vstupu nejen do Svatebního Paláce, ale dokonce i do Světla Svatého Ducha.

Nemůžeme pochybovat o tom, že je nezbytné, abychom se živilí materiálním jídlem, přičemž, pokud možno, plnohodnotným: jinak nemůžeme v duchovním sebezdokonalování ničeho dosáhnout. Ale stravování materiálním jídlem nesmí být v rozporu se stravováním jídlem «z Pravdy».

94. Začátek úryvku je v originále poškozen.

... Ráj je místo, ve kterém mi řeknou: «Jez tohle nebo to nejez — jak budeš chtít!». Je to místo, kde já budu jíst všechno, poněvadž je tam strom poznání. To on zahubil Adama. Ale zato vytvořil člověka, který žije aktivně.

To Zákon (židovské Bible) byl tím stromem. On může vštípit, co je dobré a co je špatné. Ale on neodvrací člověka od toho, co je špatné, a neutvrzuje ho v tom, co je dobré. A on stvořil zkázu pro ty, kdo z něho pojedli. Poněvadž když přikázal: «Jez tohle a nejez tamto!», bylo to začátkem smrti.

Filip si v tomto podobenství pohrává s námětem biblické pohádky o ráji.

Bůh-Učitel ukazuje lidem to, co je dobré, i to, co je špatné. A navíc, poté co lidem objasnil principy vzestupu k Nejvyššímu Cíli, jim dává k dispozici «svobodu vůle» — svobodu výběru toho, kam a jak jít.

Jakmile si lidé najdou správnou cestu, musejí jít sami, a tím se vyvíjet. Bůh jim jenom napovídá Cestu — skrytě nebo zjevně, občas i žertuje. Ale je pravidlem, že rozhodovat musí jdoucí.

Právě to dává jdoucím životní zkušenost, zralost, moudrost. Člověk, který získal moudrost, může zvítězit nade všemi potížemi a prostřednictvím toho boje se stát Dokonalým. Jenom Takovému Otec otevírá bránu do Svého Svatebního Paláce.

95. Požehnání je vyšší než křest. Poněvadž díky požehnání jsme byli nazváni křesťany, a ne zásluhou křtu.

I Kristus tak byl nazván díky požehnání. Poněvadž otec požehnal Syna, Syn požehnal apoštoly, a apoštolové požehnali ostatní.

Ten, koho požehnají, obdrží i Vzkříšení, i Světlo, i Kříž, i Ducha Svatého. Jemu (Kristu) dal Otec tohle (požehnání) ve Svatebním Paláci; On to obdržel.

96. Otec byl v Synovi a Syn v Otcí. Takové věci se dějí v Království Nebeském.

Druhá žertovná fráze významovou informaci nepřináší, jenom stimuluje čtenáře k vyřešení záhady první fráze.

V první frázi se popisuje vzájemné působení Vědomí Syna a Otce: vzájemné proniknutí, Splynutí, Sounáležitost.

97-98. Úryvek 97 je v originále textu poškozen. Úryvek 98 obsahuje myšlenku, která je pokračováním předchozí, proto nemůže být také rozluštěn.

99. Tento svět vznikl, (určitě), omylem. Poněvadž ten, kdo ho tvořil, si ho přál vytvořit trvanlivý a nesmrtelný. Ale on už, (zřejmě), i zemřel, aniž by dosáhl

svého. Neboť nenastala nerozdělitelnost tohoto světa, jakož i toho, kdo ho vytvářel.

Protože neexistuje nezničitelnost plodů materiálních činů, ale existuje jen (nezničitelnost ovoce činů) Synů a Dcer. A není nic, co by mohlo získat Nezničitelnost, kromě Syna a Dcery.

Ale ten, kdo nemůže nahromadit vlastní sílu, — oč víc nemůže pomoci ani druhému!

První část úryvku je vyložený žert, slovní hříčka, která je jenom uměleckou «zápletkou» podobenství.

Dále se mluví o tom, že jedině cennými plody všech činů v celém Stvoření jsou pouze Ti, Kdo získali absolutní Nezničitelnost a Věčnost, — Synové a Dcery Otce Nebeského, Ti, Kdo vešli do Jeho Svatebního Paláce.

V závěru úryvku je úvaha o tom, že vtělený člověk, předtím nežli začne spěchat pomáhat druhým, musí na začátku pomoci sobě samotnému prostřednictvím usilování o sebezdokonalování: ten, kdo nic neumí sám, — čím by mohl pomáhat druhým?

100. Modlitební kalich, obsahující víno a vodu, slouží jako symbol krve, nad kterým vykonávají díkůvzdání. A on se naplňuje Duchem Svatým. On náleží Dokonalému Člověku (Kristu). Když ho vypijeme — staneme se Dokonalými Lidmi.

Ale vypít Kristův Kalich — to neznamena zúčastnit se svatého přijímání v církvi, třeba dokonce i tisíckrát.

Vypít Kristův Kalich — znamená projít celou Jeho Cestu až do Svatebního Paláce, a také Jeho Golgotu.

101. Potok Živý je jako Tělo (Svatého Ducha). Je zapotřebí, abychom se tím Tělem Živým oblékli. Proto, pokud někdo jde a ponořuje se do Potoku, — musí se obnažit, aby se Jím mohl obléct.

Tělo Svatého Ducha je obraz, určený k lepšímu meditačnímu vnímání celistvosti Svatého Ducha. On je opravdu Živý, Vnímající, Milující, Vedoucí, Hovořící.

Abychom pocítili Tělo Svatého Ducha, musíme se «svléknout», osvobodit se od všech hrubších obalů a navrstvení, nežli má On. Tak se s Ním ocitneme ve stejném eonu a obdržíme v něm křest, zrození a požehnání.

102. Kůň plodí koně, člověk plodí člověka, Bůh plodí Boha.

Dále je tento úryvek textu v originálu poškozen.

103-104. Budu vyprávět o místě, kde přebývají Děti Svatebního Paláce. V tomto světě existuje spojení muže a ženy. Je to splynutí energičnosti a klidu.

V nejvyšším eonu je jiný druh spojení, my jenom používáme stejná slova. V tom eonu žijí jiná Vědomí, Ona jsou nade všechna slova, Ona jsou za hranicemi všeho jakkoliv hrubého, hmotného. Je to tam, kde přebývá Síla (tj. Otec); právě tam jsou i Vyvolení Síly.

Ti, Kdo tam jsou, nejsou jedni a druzí: Oni tam jsou všichni jenom Jedno.

Ale ten, kdo je tady, — ten nemůže dokonce ani vyjít ze svého hmotného těla...

Filip objasňuje symboliku textu: ve Svatebním Paláci Otce se vůbec nezabývají sexem, jako to dělají vtělení. Ale tam také splývají v Lásce a existují jako *Jedno*.

105. Ne všem těm, kdo mají těla, se podaří poznat svoji Podstatu. A ten, kdo nemůže poznat svoji Podstatu, — nemůže využívat možnosti, které mu byly dány k potěšení.

Jenom ti, kdo poznali svoji Podstatu, si budou skutečně užívat.

Abychom dosáhli nejvyššího potěšení, je zapotřebí uskutečnit velká úsilí o sebezdokonalování. Jenom ten, kdo dosáhl úspěchů v poznání Otce, to získává.

Poznání svojí Podstaty je realizace sama sebe jako Vědomí v Příbytku Otce. On je naše Vyšší «Já», poznávané, když se do Něho vléváme.

106. Dokonalý Člověk nejenže nemůže být uchvácen (nečistými duchy), ale nemůže být jimi ani spatřen. Vždyť oni, jenom pokud někoho vidí, — mohou ho potom chytat.

Jiným způsobem nikdo nemůže získat to blaho, kromě toho, že se oblékne Dokonalým Světlem a stane se sám Dokonalým Světlem. Po tom, co se Jím oblékne, — on s Ním i splyne.

Takové je Dokonalé Světlo.

Spásu před nečistými duchy není třeba hledat v «ochranné magii», v kletbách na jejich adresu, v technikách «bioenergetické obrany» nebo v zařikávání čarodějů, — ale záchrana před nimi se získává splynutím s Bohem.

107. A je zapotřebí, abychom se stali lidmi Ducha, dokud jsme ještě nevyšli z tohoto světa (tj. neodloučili se od těla).

Ten, kdo obdržel všechno na tomto světě, když byl jeho pánem, — ten se nedokáže stát pánem na onom světě.

Právě Ježíš poznal celou Cestu až do konce. Ale On přesto přišel na tento svět jako prostý člověk (tj. nevystupoval «jako pán»).

108. Svatý člověk je celý svatý, včetně jeho těla. A jestliže Mu dají chléb — On ho posvětití, právě tak i vodu nebo cokoli jiného, co by Mu dali. On to všechno očišťuje. A jak by On mohl neočistit i těla?

Opravdu svatý Člověk se stává přirozeným léčitelem.

109. Ježíš při křtu «naléval» do těl život a «vyléval» z nich smrt.

Proto se i my teď ponořujeme do Potoku (Života), ale ne do (potoka) smrti, abychom jím nebyli odneseni k duchům tohoto světa. Když cítíme jejich závan — nastává zpusťování; ale když vane Duch Svatý — přichází blaženost.

110. Ten, kdo poznal Pravdu, je svobodný. Svobodný nevytváří hřích: vždyť ten, kdo vytváří hřích, — se stává otrokem hříchu (tj. především si zhoršuje svůj osud).

Pravé vědění je jako matka a otec (tj. jako moudří vychovatelé, rádci a ochránci dítěte).

Ti, kdo nejsou schopni vytvářet hřích, jsou nazýváni dosáhnuvšími svobody. Ale poznání Pravdy je ještě více pozvedá. Dělá je jak svobodnými, tak i pozvednutými nad tento svět.

Ale pouze láska — tvoří. A ten, kdo se stal svobodným kvůli vědomostem, — ten ze své Lásky zůstává otrokem těch, kdo se ještě nedokázali pozvednout ke Svobodě. Jím přinášené vědění rozvíjí posledně jmenované, poněvadž je volá ke svobodě.

Láska si nic nebere: jak by si mohla cokoliv vzít? Vždyť jí všechno patří. A ona neříká: «Tohle je moje! A tohle je moje!». Ale ona říká: «To je tvoje!»

111. Láska je duchovní — jako víno a myrha. Kochají se jí ti, kdo na to obdrželi požehnání (Boha).

Ale těší se z ní také i ti, kdo mezi ně nepatří, pokud přebývají spolu s požehnanými. Ale jestliže se požehnaní od nich vzdalují a odcházejí, pak ti, kdo nebyli požehnáni, se znovu utápějí ve svém zápachu.

Samaritán raněnému nedal nic, kromě vína a oleje. Ale nebylo to nic jiného, nežli požehnání. A on tak vyléčil jeho rány.

A láska zakrývá mnoho hříchů.

Krátce komentovat tento úryvek nemá smysl, poněvadž jeho smysl je dostupný jenom tomu, kdo sám prožil svou osobní zkušenost lásky-sloužení velice mnoha různým lidem.

112. Porození ženou jsou podobní tomu, koho milovala. Jestliže je to její manžel, jsou podobní manželovi. Jestli je to milenec, jsou podobní jemu. Častokrát se stane, že pokud se ona spojuje s manželem z nutnosti, ale její srdce je s milencem, se kterým se také spojuje, pak jsou její děti podobné milenci.

Ale vy, kteří jste spjatí se Synem Božím, nespojujte se také ještě se světským! Ale buďte jenom s Pánem — aby se ti, které vy zplodíte, nestali podobnými světským, ale aby se stali podobnými Pánu Bohu!

113. Muž se spojuje se ženou, kůň — s kobylou, osel — s oslicí. Představitelé každého druhu se spojují se sobě podobnými.

Právě tak se i Duch spojuje s Duchem, a Logos — s Logosem, a Světlo — se Světlem.

Jestliže se staneš člověkem — bude tě milovat člověk. Jestliže se staneš Duchem — spojí se s tebou Duch. Jestliže se staneš Logosem — spojíš se s Logosem. Jestliže se staneš Světlem — bude se s tebou spojovat Světlo.

Jestliže se staneš tím, kdo se řadí k pozemským vládcům, pozemští vládcové budou s tebou nacházet uspokojení. Jestliže se staneš koněm, nebo oslem, nebo krávou, nebo psem, nebo ovci, nebo jakýmkoliv jiným zvířetem — ať už tím, které je vyšší, nebo tím, které je nižší, — pak nedokážeš najít vzájemnost ani s člověkem, ani s Duchem, ani s Logosem, ani se Světlem, ani s vládci pozemskými, ani s těmi, kdo jsou pod jejich nadvládou. Oni si s tebou do postele nelehnu, a tvoje láska v nich nenajde náklonnost.

114. Ten, kdo byl otrokem proti svojí vůli, — může získat svobodu.

Ale ten, komu byla nabídnuta svoboda z milosti jeho pána, ale on sám sebe znovu vydal do otroctví, — ten už se stát svobodným nemůže.

Kristus ukázal lidem Cestu k úplnému Osvobození v Příbytku Boha Otce. Ale jen velmi nemnozí tuto nabídku přijali. Ano, — výběr ostatních je zarmucující...

115. Hospodářství tohoto světa se skládá ze čtyř věcí: vody, země, vzduchu a světla.

Právě tak i hospodářství Boha je také ze čtyř: víry, snaživosti, lásky a vědění.

Naše «země» — to je víra, ve které jsme zakořenili, «voda» je snaživost, která nás nese, «vzduch» je láska, díky které žijeme, a «světlo» je vědění, umožňující nám dozrávat.

116. Začátek úryvku je v originálu textu poškozen.

... Blaze tomu, kdo nezarmoutil ani jednu bytost!

Takový byl Ježíš Kristus. On vítal všechny na tomto světě a Sám nebyl nikomu na obtíž.

Blaze tomu, kdo je takový! Neboť je to dokonalý člověk!

Neboť takový je Logos.

117. Klidně se nás na Něho ptejte! Poněvadž Mu nemáme co vytknout! Jak bychom mohli něco vytknout tomuto Velikému? Vždyť On každému daroval Klid!

Povšimněme si: Velcí dávají konkrétně Klid. Jim protikladní démoničtí a ďábelští človíčekové přinášejí nepřátelství, nenávisť, chaos, násilí, ožebračování, utrpení.

118. Především se nepatří nikoho zarmucovat: ani velkého, ani malého, ani nevěřícího, ani věřícího; poté — nabídněte Klid těm, kdo žijí v míru a dobru.

Existují Ti, Kdo jsou schopni dávat Klid lidem žijícím v dobru.

Jednoduše dobří lidé — tohle nemůžou dělat: vždyť jsou ještě sami závislí.

A Oni nemohou ani zarmoutit, způsobit (zbytečná) utrpení.

Ale ti, kdo jsou dosud ještě na cestě k tomu, aby se stali takovými, jako Oni, — ti občas ještě lidi zarmucují.

Ten, Kdo ovládl tajemství Bytí, — přináší radost lidem dobru.

Avšak, jsou i takoví, kteří se kvůli tomu velice rmoutí a zlobí.

119. Hospodář statku má různý majetek: děti, i otroky, i skot, i psy, i prasata, i pšenici, i ječmen, i slámu, i trávu, i krmení pro psy, i nejlepší jídlo, i žaludy. On je člověk rozumný a zná jídlo pro každého: takže, před děti položí chléb, olivový olej a to nejlepší, před otroky — ricinový olej a pšenici, skotu dá ječmen, slámu a trávu, psům — odpadky, a prasatům — žaludy a otruby.

Stejně tak i učedník Boha. Jestliže je moudrý — pak v učení prospívá. Tělesné formy ho neklamou, ale on se podívá na stav duše každého, když s ním promluví.

V tomto světě je mnoho zvířat, která mají vnější vzhled člověka. Když on je rozpozná, pak «prasatům» hodí «žaludy», dalšímu «dobytku» — «ječmen»,

«slámu» a «trávu», »psům» — «odpadky», «otrokům» dá «naklíčené obilí», ale «dětem» — to, co je bezchybné.

S použitím obrazů zvířat mluví Filip o psychotypizaci lidí v závislosti na jejich psychoenergetickém věku a jejich vlastnostech, které získali v procesu své vlastní evoluce. Každá taková skupina potřebuje odpovídající «potravu», vhodnou právě pro ni.

120. Existuje Syn Člověka (Kristus), a existuje Syn Syna Člověka. A Syn Syna Člověka je Ten, Kdo je stvořen Synem Člověka.

Syn Člověka dostal od Boha schopnosti tvořit. Ale On může také i plodit.

Objasnění bude společné s následujícím úryvkem.

121. Ten, kdo dostal možnost tvořit (pozemské věci) — tvoří. Ten, kdo dostal možnost plodit (děti) — plodí. Ten, kdo tvoří (pozemské věci), nemůže (zároveň) i plodit.

Ale Ten, Kdo plodí, — může i tvořit. A Ten, Kdo tvoří, On také i plodí. A Jeho výplodem je toto Stvoření. A přitom On neplodí pozemské děti, ale Svoje Podoby.

Ten, kdo tvoří (pozemské věci), působí odkrytě, neschovává se. Ale ten, kdo plodí, působí skrytě, ne na očích. Ale jeho plození není podobné Jeho plození.

Ten, Kdo tvoří, (také) tvoří odkrytě. A Ten, Kdo plodí, (také) plodí Syny a Dcery skrytě.

Tento úryvek oplývá «hrou slov». Zvláště dobře to bude vidět, pokud ho přepíšeme bez vysvětlení v závorkách.

Slovo «tvořit» ve druhém odstavci má význam «materializovat»; jedná se o «stvoření světa» Otcem a schopnosti Kristů materializovat různé předměty. Ale «stvoření světa» Stvořitelem může být zároveň nazváno i jeho zplozením. A Otec i Kristus také plodí i nové Syny a Dcery, přičemž to dělají skrytě před lidmi tohoto světa.

122. Nikdo nemůže vědět, ve který den se muž a žena spolu spojovali, kromě nich samotných. Poněvadž manželská komnata je skrytá před cizími.

Jestliže se skrývá i nečisté manželství — oč více je pak utajené tajemství manželství čistého! Ono není tělesné, ale čisté, ono není podmíněno vášní, ale zdrženlivou vůlí. Ono nenáleží tmě a noci, ale dni a světlu.

Manželství, jestliže je obnažené, stává se nemravností. A žena se považuje za nemravnou nejen, pokud se spojuje s jiným mužem, ale dokonce i pokud opouští svoje manželské lože — a vidí ji při tom druzí.

Ať se tedy důvěrně stýká jenom se svými rodiči, manželovými přáteli a dětmi svého svatebního paláce; těm je dáno vcházet každý den do její svatební komnaty. Ale ostatní — ti ať jenom sní o tom uslyšet tam její hlas a kochají se vůní jejího libého arómatu! A ať se sytí, jako psi, drobečky, padajícími se stolu.

Muži a Ženy (Boží) naleží Svatebnímu Paláci. Nikdo Je nemůže vidět, pokud se i on nestane takovým, jako Oni.

Nikdo, kromě Otce, nemůže vidět a znát Majestát Těch, Kdo dosáhl Svatebního Paláce, jedině pokud už on sám dosáhl této úrovně rozvoje.

123. Začátek úryvku je v originálu textu poškozen.

... Abrahám, aby postihl Toho, Koho měl postihnout, na sobě provedl obřízku, a ukázal tím (symbolicky) i nám, že je zapotřebí zahubit v sobě tělesné — to, co je z tohoto světa.

Dále je text originálu částečně poškozen.

... Dokud jsou vnitřnosti lidského těla skryté — je živé. Ale jestliže se vnitřnosti obnažují a vyhřezávají ven — ono zemře.

Právě tak je to i se stromem: dokud jsou jeho kořeny skryty — kvete, roste, ale jestliže se kořeny obnažují — on usychá.

Stejně je to i s každým projevením ve světě, přičemž nejen v materiálním, ale i v skrytém. A tak, dokud je kořen zla skrytý — ono roste, je silné. Když je poznáno — začne rozkvétat. Ale jestliže je odkryt jeho kořen — ono hyne.

Proto Logos říká: «Už sekyra leží u kořenů stromů! Jestliže je nevyseká až do konce — vysekané znovu zaroste. Ale je třeba zatnout sekyru dostatečně hluboko, aby vyrvala kořeny.

A Ježíš ty kořeny vyhubil v tom místě, kde On pracoval. Zasáhl je i na jiných místech.

Ale co se týká nás všech — at' se každý proseká do kořenů zla, které je v něm, a vyrve ho i s kořeny z duše!

Ale zlo může být vyrváno, jen když ho poznáme. Jestliže bude každý žít v nevědomosti o něm — ono nás bude dál prorůstat svými kořeny a množit se v nás. Pak nás úplně ovládne a my se staneme jeho otroky. Ono nás bude stále více a více zotročovat, dokonce nás bude nutit dělat i to, co si dělat nepřejeme, a to, co si dělat přejeme, — nás donutí nedělat... Vždyť ono je velice mocné, dokud o něm v sobě nevíme!

Dokud ono existuje — působí. Jeho neznalost je základ špatného v nás. Neznalost nás vede k záhubě. A ti kdo nevyšli z mezí neznalosti, — ti ještě ani neexistovali jako (opravdoví) lidé, neexistují a nebudou existovat!

Ale ti, kdo přebývají v opravdovém vědění, — se naplňují Dokonalostí v té míře, jak se před nimi otevírá Pravda.

Nebot' Pravda, tak jako nevědomost, když je skrytá, — spočívá sama v sobě, ale když je odhalena a poznána — rozkvétá, oslavená.

Ale oč je ona mocnější nežli nevědomost a bloudění! Ona dává Svobodu!

Logos řekl: «Jestliže poznáte Pravdu, ona vás učiní svobodnými».

Nevědomost je otroctví. Vědění je Svoboda.

Když hledáme Pravdu, nacházíme její semena sami v sobě.

Když se s Ní sjednotíme — Ona nás přijme do Prvotního Vědomí.

Filip posuzuje mechanismus pokání a prosazuje nutnost věnovat při něm vážnější pozornost intelektuální práci.

Pokání je očistění se od neřestí. Základy všech našich neřestí jsou tyto dva:

1. Schopnost záměrně působit utrpení jakýmkoliv jiným bytostem (například je dokonce i jenom «zarmucovat»); protože tím projevujeme svůj egoismus, svoje «já»,

a také nepřítomnost rozvinuté lásky v sobě. S hypertrofovaným «já» a bez rozvinuté lásky se nemůžeme reálně přiblížit k Otci.

2. Nepřítomnost trvalého zaměření pozornosti k Otci, usilování k Němu.

V souvislosti s tím si ještě promluvíme o víře. Víra pojatá jako jednoduché «ano» při odpovědi na otázku «věříš?» — to je příliš málo. Opravdová víra je trvalé a nepřetržité pamatování na Boha-Učitele, Který mě po celý čas učí; obzvlášť důležité je na to pamatovat v momentech extrémních situací, které jsou všechny Jeho lekce právě pro mě. Na takovou úroveň víry přivádí dlouhá intelektuální práce ve vzájemném působení s Ním.

Jenom díky takovým úsilím duchovního praktikanta se pro něho Bůh stává Živou Realitou a ne jenom symbolem, abstrakcí, kterou «se patří» uctívat. Tak se víra přeměňuje ve vědění o Něm.

Ale na nejvyšší úrovni svého rozvoje víra přechází — přes nezbytný stupeň vědění o Něm, poznání Ho — ve vášnivou lásku, která jediná je schopná zabezpečit takové sblížení s Ním, které vede k osobnímu vstoupení do Jeho Příbytku a Splynutí s Ním.

... Ale práce na pokání není jenom vyjmenování nahlas svých opravdových nebo domnělých přestupků-hříchů. Práce na pokání je zkoumání sama sebe jako duše a předělávání sama sebe cestou sebezpozorování a sebevýchovy. Podotýkám ještě, že «hříchy» vůbec nejsou tím hlavním, s čím je třeba bojovat: ony jsou jenom projevením duševních vlastností, nazývaných neřestmi. Bojovat takovým způsobem s pomocí sekyry, o které mluvili Ježíš a Filip, je třeba právě proti neřestem. A tento boj může být rozvinut plnou silou jenom po tom, co se pro nás Bůh stane realitou — jako Živý Učitel.

... Výsledkem celého komplexu práce na očistění a rozvinutí sama sebe se stává zrození a dospívání v nejvyšších eonech. A zároveň se všechno materiální, tělesné stává stále méně a méně podstatným a potom se úplně «utíná» (na což narážel svojí obřízkou Abrahám).

Pak zůstává jenom On.

124. Když ovládáme projevené částice Stvoření, chováme se k nim jako k významným a hodným úcty, a k tomu, co je skryto před našimi zraky, — jako k neužitečnému a opovržením hodnému.

Ale skutečnost je opačná: objekty, projevené v tomto světě jsou neužitečné a hodné opovržení; ale ty, co přebývají ve světě, před námi skrytém, — jsou důležité a hodné úcty.

Ale tajemství Pravdy se odhalují jenom prostřednictvím symbolů a obrazů.

My, kteří jsme se zrodili v materiálních tělech na Zemi, si přivykáme dívat se z hmoty svého těla — na okolní svět hmoty.

Ale jdoucí po Cestě, ukázané Kristem, který se zrodil a poté dospěl v nejvyšších eonech, se naučí skutečně dívat a vidět v nich, a také z nich.

Právě o takových dojmech z vlastního vidění Filip píše.

125. Svatební palác je skrytý. Je to — to nejtajnější.

Na počátku závěs zakrýval, jak Bůh vládne Stvoření. Ale když se (pro každého k němu přicházejícího asketu) roztrhává a Ten, Kdo je uvnitř otevírá Sám Sebe, — pak je opuštěn dosavadní dům oddělenosti (tělo). A navíc — bude zničen (dematerializován).

... Ale Božské askety neodchází do Svatého Svatých najednou, poněvadž se nemůže (naráz) spojit se Světlem, se Kterým (zatím) není spojeno, a s Prvotním Vědomím, ke Kterému ještě není brána otevřená (aby bylo možné vejít). Ale zatím tedy bude Prvotní Vědomí pod křídly Kříže a pod Jeho Rukama. Tato meditace pro něj bude archou spásy, dokonce, i pokud se přizene potopa.

Jsou někteří ze spolubojovníků Krista, kdo poté dokážou vejít dovnitř za závěs s Veleknězem (Kristem).

Závěs (Jeruzalémského chrámu) se neroztrhl jenom nahoře: pak by byl vchod otevřen jenom těm, kdo jsou významní (na Zemi). A neroztrhl se jenom dole: pak by to ukazovalo jenom na spodek (sociální hierarchie). Ale roztrhl se odshora dolů.

Vchod byl otevřen i nám, kteří jsme dole, abychom vešli do Klenotnice Pravdy.

V ní je Ten, Kdo je právem uctíván, Kdo je nezničitelný.

Ale Cestu tam jsme pokládali za pomoci opovrhovaných symbolů a pomíjivých obrazů. Opovrhované jsou těmi, kdo jsou v pozemské slávě. Ale existuje Sláva — nade všechny slávy, existuje Síla — nade všechny síly.

Dokonalost nám otevřela Klenotnici Pravdy. Svaté Svatých se nám otevřelo. Svatební Palác nás pozval dovnitř!

... Dokud je všechno tohle skryto před lidmi, zlo je vede k marnému, a oni ho ještě neodlišují od toho, co je zaseto Duchem Svatým. Takoví lidé jsou otroky zla.

Ale když se To přiblížilo — Dokonalé Světlo se zmocňuje každého (z těch, kdo do Něho vešli). A Ti, kdo jsou v NĚm, — získávají požehnání. Tak se i otroci stávají svobodnými, i zajatci se osvobozují!

126. Každá rostlina, kterou nezasadil Můj Otec, Který je na Nebesích, — bude vytržena.

Ti, kdo jsou rozděleni, — ať se spojí (v nejvyšších eonech), a stanou se Dokonalými!

Všichni, Kdo vejdou do Svatebního Paláce, rozžehnou ještě silněji Světlo Pravdy, neboť Oni neprodí ve tmě, jako ti, kdo jsou v pozemských manželstvích! Oheň bude planout v noci a rozhořivat se: vždyť svátosti tohoto Manželství se dějí ve Světle Dne! To Světlo Dne (pro NĚ) nikdy neskončí!

127. Jestliže se někdo stává Synem Svatebního Paláce, — znamená to, že On předtím postihl i Světlo (Svatého Ducha).

Ale ten, kdo Ho nepostihl, když byl ještě ve světě hmoty, — ten Ho nezíská ani na Tom místě.

Toho, Kdo postihl Světlo (Svatého Ducha), neuvidí a nemohou se Ho zmocnit (nečistí duchové). A nikdo (z nich) nemůže takového Člověka trápit, dokonce, i pokud On ještě žije ve světě hmoty (v těle). On už postihl Pravdu — Sebou-Vědomím! Jeho Příbytkem je teď — eon Prvotního Vědomí! A Ono se otevřelo Jemu — Dokonalému — ve Světle Svatého Dne!³

---

³ Na toto téma čtěte také [11,14,28, 40].